

Dưỡng Cầu Di Họa

Contents

Dưỡng Cầu Di Họa	1
1. Chương 1: Nhật Được Vật Rơi	1
2. Chương 2: Chính Là Nhật Phải Một Cục Đại Phiên Toái! (1)	6
3. Chương 3: Chính Là Nhật Phải Một Cục Đại Phiên Toái! (2)	11
4. Chương 4: Tên Của Người Là Vật Nhỏ!	16
5. Chương 5: Nuôi Con Nhỏ Thật Không Dễ!	21
6. Chương 6: Vật Nhỏ Sắp Lớn Rồi Nha!	26
7. Chương 7: Lão Hắc, Cần Thận!	31
8. Chương 8: Thế Gian Đây, Ta Chỉ Cần Mỗi Người Mà Thôi!	37
9. Chương 9: Phiên Ngoại: Một Ngày Mùa Đông	48

Dưỡng Cầu Di Họa

Giới thiệu

Editor: [Dềng Hóng Yù]Thể loại: hiện đại, thú x thú, niên hạ khuyến công – đại thúc miêu thụ, ngụ ý phụ tử, dưỡng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cau-di-hoa>

1. Chương 1: Nhật Được Vật Rơi

Đêm giao thừa.

Trời đổ tuyết lớn.

Gió lạnh căm căm gào rít từng cơn.

Phố xá vắng tanh, lác đác vài chiếc xe vội vã phóng vèo vèo trên đường lớn.

Con hẻm nhỏ không tên nằm khuất sau dãy hàng quán la liệt, hôm nay yên tĩnh đến lạ kỳ.

Thời tiết chuyển xấu cũng đã gần một tuần rồi, nhưng vì rơi ngay vào dịp giao thừa, ai về nhà nấy, nên khung cảnh nơi này đặc biệt thê lương.

Ngày thường, nếu không có chó mèo đánh nhau tranh giành khúc xương, mẩu thịt thì cũng sẽ có mấy tay bợm nhậu gây rối bị chủ quán không thương tiếc đá ra cửa sau, ồn ào một trận long trời lở đất.

Bất quá, đó là chuyện ngày thường.

Vẫn là nói, con hẻm này, hôm nay yên tĩnh đến lạ kỳ.

Nó cố gắng cuộn tấm thân thêm một vòng, còn cẩn thận giấu cái đuôi cứng đơ vào trong.

Mặc dù căn gác tránh gió lùa rất tốt nhưng những tấm ván gỗ không đủ sức ngăn cản không khí lạnh xâm nhập.

Nó run rẩy xoay người, tìm một tư thế tốt hơn, tự nhủ hôm nay chắc chắn là ngày cuối cùng của đợt rét.

Trực giác của nó chưa bao giờ sai.

Nhất là đối với một con mèo hoang già dặn như nó.

Bữa ăn gần đây nhất của nó từ trưa hôm qua, một cái bánh mì phết sốt cá ngừ còn nguyên bọc, nhưng cứng ngắt, khô quắt queo.

Những con mèo khác đã trốn vào xó xỉnh nào rồi, nó dỏng đôi tai lên mấy lần nhưng không hề thu được động tĩnh của lũ bằng nhặng đây.

[Có khi nào trời lạnh quá nên bọn chúng ngỏm rồi chẳng?] Nó chột dạ nghĩ

À không, mèo không biết chột dạ!

Có lẽ do đói quá nên sinh hoang tưởng

Ngày mai nó nhất định phải đi kiếm ăn thật sớm!

[Lão Hắc, buổi sáng hảo!]

Một con mèo xám sọc đen trước đó vài giây còn cắm đầu vào cái thùng rác to nhất, vừa nhác ngửi thấy mùi của lão đại, đã nhanh chóng nhảy phóc xuống đất, phe phẩy đuôi, bộ dáng trăm phần là muốn lấy lòng.

(Ta nghĩ em Mèo Xám Sọc Đen nó như thế lấy lấy)

[Người cứ tiếp tục. Hôm nay ta muốn thay đổi không khí]

Không phải nó tiếc thương gì con mèo kia, chẳng qua thỉnh thoảng nó sẽ đi lòng vòng kiếm ăn ở những khu vực lân cận, huống chi hôm nay trời rất đẹp, nó muốn về thăm “nơi đó”.

“Nơi đó” chính là nhà cũ của nó.

Phố xá sau những ngày nghỉ mừng năm mới đã tấp nập trở lại.

Mọi người đều bận rộn với công việc riêng của mình nên không ai để ý đến một cái bóng đen thoăn thoắt như bay trên mấy nóc nhà dọc khu phố, băng băng qua sân cỏ của một trường học, rồi luồn lách phía sau cửa hàng tiện lợi 24/7, vượt ngã tư, cuối cùng dừng lại trước dãy hàng rào gỗ phủ đầy leo um tùm.

(Lão Hắc thì giống như thế này chẳng? Coi bộ bóng bẩy quá mức, hí hí)

Nó phe phẩy đuôi, bắt đầu rồi “phốc” một cái, gọn gàng đáp xuống sân cỏ.

Trong nhà không có vật nuôi nào khác ngoài hai con cá vàng mắt lồi quanh năm suốt tháng lượn lờ trong chậu thủy tinh.

Hiện tại người chủ nhà đi vắng.

Nó lim dim mắt nằm dài sưởi nắng trên tấm thảm mềm ngoài hiên. Trong đầu lại mơ màng về những ngày còn quần quanh chân cậu chủ, cọ tới cọ lui, bên tai vang vọng tiếng dương cầm dịu dàng như đôi bàn tay xinh xắn thường hay gỡ rối cổ nhỏ của nó.

Cậu chủ sức khỏe rất kém, thường hay ngất xỉu.

Bác sĩ riêng sớm sớm chiều chiều, thực chăm chỉ đến kiểm tra một lượt.

Nó còn nhớ cậu chủ rất thích uống sữa bắp.

Mỗi lần vú nuôi mang sữa đến, cậu chủ đều rót sang cái đĩa sứ trắng của nó một ít.

Nó là một con mèo con rất dễ thương.

Cậu chủ cho thứ gì, liền ăn thứ ấy, sau đó nó sẽ tung tăng nhào vào lòng cậu chủ, thật sáng khoái mà dụi dụi vào cơ thể ấm áp, mềm mại kia.

Nó là một con mèo con rất dễ thương.

Nhưng số phận không bao giờ quan tâm nó là một con mèo con dễ thương đến nhường nào...

Tiếng mở khóa cổng lách cách làm nó giật mình tỉnh giấc, nhanh như gió, nó đã phi lên dây hàng rào, an toàn ngồi trên trụ gạch đỏ, lặng ngắm ngôi nhà màu trắng tinh khiết đã từng là tổ ấm của nó.

Nó không hề sợ người chủ mới. Nhưng người con trai gầy nhom này bị dị ứng nặng với lông chó mèo. Lần đó nó đột nhập vô nhà, nằm yên vị trên trên bậc cửa sổ của phòng khách thì cậu ta đi vào để tiếp tục với bức vẽ còn dang dở, thế mà xui thay, chưa kịp cầm đến cây cọ thì cậu ta đã hắt xì liên tục, ôm ngực ho khò khè. Ánh mắt sợ hãi của cậu ta quét một vòng căn phòng, bắt gặp thân ảnh bất động của nó, chỉ đủ sức yếu ớt phẩy tay đuổi đi. (Ta nghĩ anh này còn dính cả hen suyễn nữa, nên mới phản ứng ghê như vậy chứ!)

Sau đấy, nó đứng trong sân, nhìn chiếc xe cứu thương mang cậu trai ấy đi, hết như lần cuối nó thấy cậu chủ yêu quý của nó.

Sau đấy, nó không bao giờ đến gần cậu trai ấy nữa.

Nó cảm thấy có chút đói bụng, bèn lững thững đi vòng qua bên hông nhà, phía bụi thường xuân vắt vả chen lẫn với dây thằn lằn bung đột tua tủa, có đặt một cái thùng rác công cộng.

Nó là một con mèo hoang có tự trọng.

Vì thế, nó không bao giờ đi trộm thức ăn.

Thay vào đó, nó sẽ tự tìm môi sống, hoặc lục lọi thùng rác, nhặt nhạnh những thứ con người vứt đi.

Cái thùng rác sơn xanh này chứa tạp nhạp đủ loại. Thứ mà nó ăn được không nhiều như ở con hẻm của nó.

Nhưng nó không ngại.

Lúc nó nhận thức được nó đã sống lại sau vụ tai nạn, nó quyết định, bằng mọi giá, nó phải sống thật tốt. (đệt, mèo mà cũng trọng sinh O.O)

Biết đâu, cậu chủ của nó cũng đã sống lại, và một ngày nào đó, cậu chủ sẽ đến tìm nó, đón nó trở về ngôi nhà thân thương của cả hai?

Cái bóng đen từ trên nắp thùng “Rác Hữu Cơ” chui tọt hẳn xuống đồng hồ lớn bên trong. Một mùi hôi thối bốc lên nồng nặc, cơ mà, đây chẳng hề gì đối với một con mèo hoang.

Xương vụn, cơm thiêu, vỏ trái cây, rau cải nhũn, bánh ngọt,...

Nó cẩn thận dùng móng vuốt moi ra một vài thứ nó có thể ăn mà không bị đau bụng, rồi một đường ngoạm hết số thức ăn đó giữa hai hàm răng sắc bén, nhanh nhẹn phóng ra ngoài.

Đang lúc nó nhẩn nha nhai nhai phần thân còn sót lại của một con cá bóng chiên xù, một tiếng sôi bụng “rột” khẽ đánh vào bên tai trái sứt sẹo của nó.

Từ lúc nó mới đến đã cảm nhận được khí tức của một con chó nhỏ nằm chéch phía sau thùng “Rác Tái Chế”

Nhưng khi đẩy nó đi, nó phải giải quyết cơn đói của nó trước, không rảnh quan tâm những chuyện khác.

Còn bây giờ, nó có chút tò mò.

Mùi nước tiểu chó con rất đậm nhưng nó không cảm nhận được hô hấp của vật nhỏ đó.

Nó cẩn thận nhìn một lượt cái hộp đựng giày thể thao “Nike” vừa cấu bẩn vừa móp méo, rồi quyết định dùng chân khều nắp hộp ra.

Dưới tầm mắt của nó là một con chó thật nhỏ, đôi mắt nhắm nghiền, ghỉ đóng thành cục, quanh mõm bị quần mấy tầng băng keo vải, bốn chân bị dây chun cột chặt, chụm vào nhau. Màu lông đen mượt bị sập nền chảy bám loang lổ, bên đùi lộ rõ một vết cắt sâu, máu khô đỏ thẫm quện lẫn với đất cát. (Hức, tội em nó quá T-T)

(Tiểu cầu của chúng ta nà!)

Lồng ngực vật nhỏ nhẹ nhàng nhấp nhô theo từng nhịp thở yếu ớt.

Nó phe phẩy tai, có chút nghi ngại.

Vật nhỏ này, e rằng sống không quá hai hôm nữa.

Nhưng nếu mang về, nó sẽ phải chăm sóc vật nhỏ này như thế nào?

Nó là một con mèo.

Lại là mèo đực. Một con mèo đực bị thiến.

Đôi mắt màu xanh biếc tựa ngọc lục bảo của nó nhìn chăm chăm vào thân ảnh trong hộp. Vật nhỏ đã kiệt sức đến mức độ một tiếng rên ư ử cũng không phát ra được.

Nó nhớ đến thảm cảnh của nó ngày trước, những giây phút nằm bất động trong cơn hấp hối.

Đau đớn gặm nuốt tận xương tủy.

Ruồi bọ tứ phía bầu đầy thân, hả hê đục khoét.

Cuối cùng nó cũng có thể ra một quyết định dứt khoát.

Tiểu kịch trường:

Lão Hắc: [...khi ấy một phát tát người chết ngắc thì tốt biết mấy...] lườm

Mắt Kính: [hiện tại vẫn chưa muộn] liếm liếm bụng dưỡng phụ [nếu Papa chịu cho ta làm từ sáng đến tối, thế nào ta cũng ngồm vì kiệt sức]

Lão Hắc: liên hoàn trào

Mắt Kính: hai chân ôm mồm máu

2. Chương 2: Chính Là Nhặt Phải Một Cục Đại Phiền Toái! (1)

Khéo léo dùng hàm răng sắc nhọn từng chút, từng chút một, nó nhai nát lớp băng keo vải

Sợi dây chun cột chặt tứ chi cũng được nó giải quyết gọn ghẽ.

Nó còn cẩn thận liếm sạch cáu bẩn trên lông vật nhỏ, vuốt bỏ những đốm sáp nền kết vảy loang lổ. Từng động tác thật nhẹ nhàng, vì nó lo lắng, nếu không khéo, nó sẽ làm cho vết thương của vật nhỏ thêm trầm trọng.

Vật nhỏ có vẻ dễ chịu hơn, ***g ngực phập phồng mang thêm chút sinh khí.

Nhưng đáng buồn thay, vật nhỏ vẫn chưa tỉnh lại, mặc cho nó mấy lần nhử nhử thức ăn.

Không ổn rồi!

Nó ngoạm vào phần da gáy vật nhỏ, vội vàng phi về địa bàn của mình.

Khu nó sống có một con mèo cái mới sinh được hai tuần. Đợt rét vừa rồi một nhóc bị ốm chết.

Nó phải đến đó xin cho vật nhỏ một phần. Được bú sữa, may ra vật nhỏ có thể tỉnh lại.

Mèo Hoa nheo nheo đôi mắt hẹp, chán ghét nhìn chằm chằm cái túi lông đen bần bần trước mặt.

(Ai cho ta biết Mèo Hoa có phải là như thế này hơn dạ?)

[Ý lão là sao?] Mèo Hoa hỏi thêm một lần nữa

[Người cho vật nhỏ này chút sữa] Nó dùng đệm thịt của bàn chân phải đẩy vật nhỏ nhích lại gần Mèo Hoa hơn [Giúp ta cứu lấy cái mạng nó]

[Sao lão không tìm một con chó cái?] Mèo Hoa trợn mắt [Lão bị ám đầu ư? Ta là mèo!]

[Ta biết]

Đối với thái độ thiếu lễ độ của Mèo Hoa, nó cũng không chấp nhất. Dẫu sao Mèo Hoa cũng là con mèo cái được săn đón nhất trong bầy mèo hoang ở khu phố này, nên Mèo Hoa có chút ngạo mạn là lẽ đương nhiên.

[Sau lần đại chiến với con Mất Chột đầu đàn, bọn chúng rất căm thù ta. Cho dù vật nhỏ này là đồng loại với chúng, nhưng vật nhỏ từ ta mà ra, ta không nghĩ bọn chúng sẽ thật tâm cứu giúp] Nó nhìn thẳng vào Mèo Hoa, kiên nhẫn giải thích [Sữa gì cũng là sữa, có còn hơn không, huống chi đây là sữa mẹ, vốn rất tốt cho con non]

[Cũng được] Mèo Hoa phe phẩy đuôi [Vậy ta sẽ được gì?]

[Vậy người muốn được gì?] Nó hỏi ngược lại

[Bảo hộ của lão cho mấy đứa con của ta] Mèo Hoa cứng rắn đưa ra yêu cầu [Lần này ta thực không biết cha bọn chúng là con mèo chết tiệt nào, nên ta lo, sẽ có kẻ đến gây phiền phức]

Nó trầm ngâm trong giây lát.

[Được] Nó mạnh mẽ xác nhận [Thành giao]

Thế là trong lòng Mèo Hoa có nhiều thêm một cái mình lông lá

[Mùi sữa thơm kể bên mà sao nó vẫn không chịu tỉnh dậy bú một chút?] Nó bất an kêu kêu mông mông vật nhỏ

[Ta không biết] Mèo Hoa đứng đưng đáp [Hay lão chạy qua phố bên hỏi Lão Cộc thử xem. Nghe đồn lão ta cái quái gì cũng biết]

Nó để vật nhỏ lại cho Mèo Hoa trông chừng, nhanh như gió, lao đi.

Chưa đầy một khắc sau, nó đã có mặt trong cái nhà kho bỏ hoang phía sau bưu điện

[Lão Cộc, ta cần người giúp một việc] Nó hướng con mèo già rụng lông đang nằm lười biếng trong ổ, không rào trước đón sau, huych toẹt kể hết mọi chuyện.

[Ta chưa bao giờ nuôi chó, nhưng thằng chủ lúc trước có dường hai con Berger từ nhỏ để huấn luyện. Chỉ có điều...] Lão Cộc vuốt vuốt mấy sợi ria đã bạc trắng [Đạo này ta thực thèm thịt chim tươi sống]

Hừ, lão có răng mà nhai thì ta cũng có sức mà bồi lão! Nó thâm nhử trong bụng

[Không thành vấn đề] Nó đáp không chút do dự

[Con chó nhỏ đó ở ngoài trời chắc cũng mấy ngày rồi, vừa đói, vừa lạnh] Lão Cộc chậm rãi giải thích [Người trước hết về ổ, xù hết lông ra, cuộn nó vào thân mà ủ ấm. Thân nhiệt họ nhà mèo chúng ta cao hơn chó nên chỉ một chút sau nó sẽ ấm lại thôi]

Nó ngồi chăm chú nghe con mèo già giảng giải, cảm thấy có phải bắt chước con chim cho lão cũng thực đáng giá.

[Vậy đó] Lão Cộc kết thúc chương trình phổ cập giáo dục [Người nhanh về xem nó thế nào]

[Thật sự cảm ơn lão] Nó nhắc mông, chuẩn bị rời đi

[Ôn nghĩa gì chứ] Lão Cộc meo meo cười [Ngày mai nhớ mang chim qua cho ta là được]

Lão mèo già quả nhiên nói không sai.

Lúc nó vừa nhả chút nước vào cái mồm bê bết của vật nhỏ, rốt cuộc cũng có phản ứng.

Đầu lưỡi hồng nhợt của vật nhỏ run run thè ra một chút, rồi thụt vào.

Nó vui mừng cạy mở khớp hàm vật nhỏ, mồm thêm một ít nước nữa.

[Xem ra nó vẫn muốn sống] Mèo Hoa đứng bên cạnh chứng kiến ngay từ đầu, bình thản nhận xét

[Nó đã uống được nước rồi] Nó quay sang Mèo Hoa [Người chịu khó nằm xuống cho nó bú luôn đi]

Lần này Mèo Hoa ngoan ngoãn nằm xuống, nghiêng mình một bên, lim dim mắt, thái độ đã có vẻ hợp tác.

Lũ mèo con ngửi thấy mùi sữa nhao nhao xông lên, mỗi con tranh một núm. Nó bối rối nhích vật nhỏ lại gần Mèo Hoa, cho mồm vật nhỏ ghé sát vào cái núm còn trống.

Vật nhỏ đã thanh tỉnh hơn lúc vừa được nhặt về, khịt khịt mũi, rồi theo phản xạ cũng ngậm cái núm vú mèo căng trướng sữa kia, chẹp chẹp bú. (dễ thương quá đi =3=)

Được một lúc, vật nhỏ không chịu bú thêm nữa, ngo ngoạy nhả núm vú ra, rên ư ử

[Nó bị cái quái gì vậy?] Mèo Hoa nổi cáu [Chê sữa ta khó nuốt ư?]

[Người nghĩ nhiều] Nó ôn tồn xoa dịu con mèo cái đang xù lông kia [Nó rên vì đau đấy]

Mèo Hoa nguýt dài.

[Đây, người xem đi, trên mình nó chỉ chút vết thương] Nó chỉ vào mồm, chân và đuôi vật nhỏ [Lúc đuổi sức không cảm thấy gì, khi tỉnh dậy liền đau thấu tim thấu óc]

[...] Mèo Hoa lặng thinh, tỏ vẻ đã hiểu

[Phiền người trông nó giúp ta một lát. Ta chạy về soạn ổ cho nó đã]

Nói rồi nó liền vội vã phóng đi, không để cho Mèo Hoa kịp phản ứng thêm.

Ổ của nó nằm trên gác của một căn phòng gỗ cuối hẻm.

Chủ căn phòng là một gã công nhân bốc vác thô kệch, từ ngày bị vợ bỏ, gã sa vào rượu chè bê tha.

Đối với ả vợ, gã là một thằng đàn ông vô tích sự, nhưng đối với mèo hoang mà nói, gã là một lão chủ nhà trên cả tuyệt vời. Tờ mờ sáng, gã đã ba chân bốn cẳng chạy đi làm. Đến tận khuya, gã xiêu xiêu vẹo vẹo lết thết về phòng, ngã đùng lên nệm, ngủ quên trời đất. Thế nên, gã không bao giờ bận tâm đến con mèo hoang đang độc chiếm cái góc nhỏ trên đầu giường của mình.

Nó quét mắt nhìn quanh cái ổ một lượt.

Nơi này ở thật thích, trừ những ngày quá mức giá rét, hầu như quanh năm suốt tháng, không khí rất dễ chịu.

Đã thế căn gác còn cách xa dãy hàng quán xô bồ nên những âm thanh ồn ào không thể nào làm náo loạn không gian riêng tư của nó.

Cơ mà bây giờ bên cạnh nó đã có vật nhỏ.

Vật nhỏ không là mèo.

Vật nhỏ lại không biết leo trèo.

Thò đầu ra khỏi khung cửa thông gió, nó nhìn qua toàn bộ khu phố một mảnh nhện nhíp kẻ vào người ra, hơi nóng từ mặt đường nhựa bên dưới bốc lên phủ hừng hực vào mặt nó.

Lãnh thổ của nó chính là có của ăn của để nhất trong những bầy mèo hoang của thành phố này.

Và để có được kết quả như hôm nay, nó đã phải trả giá bằng chính máu thịt của mình.

Nó không còn là một bé mèo nhu thuận, dễ thương quẩn quanh chân cậu chủ ngày nào.

Nó bây giờ là Lão Hắc già dặn, lồi đời, trên mặt hằn sâu những vết sẹo dữ tợn, và hơn hết, nó đã là kẻ thống trị.

Hoàn cảnh thay đổi.

Mọi thứ cũng thay đổi.

Tiểu kịch trường:

Mèo Hoa: [Lão Hắc, sao người biết sữa ta thơm?] lờm

Lão Hắc: [...]

Vật nhỏ (aka Mắt Kính): [Sữa người thối lảm] lảm bằm

Tác giả: “Ta muốn bú thử!”

Mèo Hoa: [Cút hết cho ta!!!]

[...]

3. Chương 3: Chính Là Nhặt Phải Một Cục Đại Phiền Toái! (2)

“Grư... grư...” Vật nhỏ dụi sâu vào lòng nó, ư ử kêu rên không dứt.

Nó dụi dằm liềm liềm vào mặt, vào cổ vật nhỏ, ý tứ an ủi.

Thật sự bản thân nó không biết phải chăm sóc cục lông này như thế nào nữa. Vậy nên nó bèn rằm rắp theo chỉ dẫn của Lão Cộc mà làm, dầu sao vật nhỏ tỉnh lại được cũng là nhờ vào lời khuyên hữu ích của lão.

“Chó liền da, gà liền xương”, đối với thú vật mà nói, đây chính là đấu tranh sinh tồn, tự cơ thể của mỗi loài sẽ có cơ chế bảo vệ cho riêng mình. Vật nhỏ nếu có thể bước qua được ranh giới sinh tử lần này, chính là sẽ có khả năng trở thành kẻ mạnh về sau.

Theo quan sát của nó, vật nhỏ vẫn chưa mọc đủ răng, áng chừng được hai tuần tuổi.

Thân hình vật nhỏ còm nhom, chân nó vừa chạm vào liền cảm nhận được có bao nhiêu cái xương sườn bên dưới như thế này, chứng tỏ vật nhỏ từ lâu đã không được chăm sóc tử tế.

Vật nhỏ cùng hàng hà sa số những con thú nuôi lai tạp khác, chịu chung số phận bị con người ruồng rẫy ngay từ lúc lọt lòng.

Thú nuôi được ưa chuộng ở đây, trước hết chúng phải là giống thuần chủng, sau đó người ta mới xem xét chúng là loài quý hiếm hay không. Cuối cùng mới là ngoại hình và những thứ linh tinh khác.

Những con thú nuôi, vốn không bao giờ có quyền quyết định tương lai của chính bản thân chúng.

Vận mệnh của thú nuôi là do bàn tay con người nhào nặn.

Mà cho dù huyết thống thuần chủng, giống loài hiếm có khó tìm thì sao?

Đến cuối, một con mèo Korat (xem chú thích bên dưới) mang điềm lành như nó cũng đành lăn ra ngoài ăn bờ ngủ bụi.

Mèo vốn là loài vật thích cuộc sống về đêm.

Nhưng hiện tại, vì bận trông nom vật nhỏ, nó quyết định hy sinh thói quen sinh hoạt hàng ngày.

Với lại, dời sang ổ mới, nó có chút chưa thích nghi, muốn ngủ cũng không ngủ được.

Nó phân vân cả buổi chiều, cuối cùng đổi ổ với Mèo Mướp Tơ trong đàn.

(Ai cũng biết Mèo Mướp mà đúng hơn?)

Ổ này nằm sau nhà của một cặp vợ chồng già, tuy điều kiện không bằng ổ cũ của nó nhưng đây đã là sự lựa chọn tốt nhất.

Mèo Mướp Tơ lúc vừa nghe lời đề nghị của nó, đứng ngốc một hồi lâu không chút phản ứng.

Đổi ổ với Lão Hắc cao cao tại thượng á?

Có nằm mơ thì Mèo Mướp Tơ cũng không nghĩ đến.

Bởi vậy, sau khi lão Hắc cho một tát vào đầu, Mèo Mướp Tơ bình tĩnh, nhanh như gió ngoạm hết đồ đặc, phần khich lao đi.

Chậc, đứa nhỏ này, sắp tới tuổi *** rồi mà vẫn chưa chín chắn được.

Chẳng trách trước lúc hấp hối, mụ mụ Mèo Mướp Chân Vòng Kiềng cố gắng kéo hết hơi tàn, dặn dò con mình đến nửa ngày mới chịu nhắm mắt ra đi. (Mèo chân vòng kiềng O.O)

“Gr ư... ư” Vật nhỏ tiếp tục kêu rên.

[Người phải cố gắng chịu đựng, vài hôm nữa miệng vết thương sẽ khép lại] Nó không biết vật nhỏ nghe có hiểu không, nhưng nó không ngừng thủ thủ, vỗ về [Ngoan. Rất nhanh sẽ hết đau]

Nói rồi, nó cúi xuống liếm liếm mặt vật nhỏ, rồi lại gặm gặm sau tai vật nhỏ.

Cứ như thế, một chó một mèo, cùng nhau trải qua một đêm không an ổn.

[Lão Hắc, Lão Hắc, lão lại đây mà xem!!!]

Vừa nhác thấy cái bóng đen thui của nó từ bờ rào nhảy xuống, Mèo Hoa đã réo inh ỏi.

[Có chuyện gì?] Nó ngạc nhiên hỏi

[Lão nhìn đi! Lão nhìn ngay ổ ta đi] Mèo Hoa mắt long sòng sọc [Nhìn xem thằng con nuôi của lão làm nên chuyện tốt gì!]

Theo hướng Mèo Hoa chỉ, nó liếc mắt qua

Một đồng nâu nâu vàng vàng, ẩm ướt nằm chễm chệ trong cái ổ mới tinh tươm của Mèo Hoa.

[Lão xem thằng con lão có giỏi không?] Mèo Hoa nghiêng răng trèo trẹo [Bú no liền đùn ra một bãi cho ta ngửi]

[Con non nào chẳng như thế] Nó cười xuề xòa

[Ta không biết] Mèo Hoa gân cổ cãi lại [Nó đâu phải con của ta, nhìn đến liền khó chịu!]

Nó thở dài trong lòng, nếu không phải trong bấy chẳng còn con mèo cái nào đang trong thời kỳ cho con bú thì nó cũng đéch cần nhờ vả đến con Mèo Hoa đồng đánh này.

[Được rồi, được rồi] Nó nhẩn nhẩn đáp [Người tránh sang một bên, ta làm]

————— [Hình ảnh không hợp vệ sinh, giản lược một trăm chữ] —————

[Lão về dạy lại nó đi] Mèo Hoa đảo đôi mắt hẹp một vòng [Ăn đâu ỉa đó còn ra thể thống gì!]

[Chuyện này ta tự biết xử lý] Nó có cảm giác máu nóng sắp dồn hết lên não [Người không cần quản]

Mèo Hoa khôn ngoan ngậm mõm, im thin thít, nhìn Lão Hắc ngoạm vật nhỏ tha đi.

Lão Hắc sinh khí rồi, không chọc vào được đâu!

[Lần sau người buồn ị thì nói với Mèo Hoa một tiếng, để ả mang người ra chỗ khác giải quyết] Nó hướng vật nhỏ mà ôn tồn giảng giải [Khi nào người bình phục rồi thì tự mò đi tìm một góc khuất nào đấy, thoải mái xả]

[Ủ...] Vật nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn nó chăm chú

[Làm bậy trong ổ rất mất vệ sinh] Nó gần giọng [Vừa bản, vừa thối, có hiểu không?]

[Đã hiểu...] Vật nhỏ rũ mi (Ô, lần đầu em nó lên tiếng, mấy màn trước toàn là rên với rên thôi =))

Nhìn bộ dáng trông thật tội nghiệp của vật nhỏ, nộ khí trong lòng nó đột ngột xịu xuống như quả bóng xì hơi. (Lão thụ bao che khuyết điểm quá nha)

[Thấy trong người thế nào rồi?] Nó dịu dàng liếm vành tai vật nhỏ

[Vẫn còn đau lắm] Vật nhỏ ỉu xiu lên tiếng

[Ngoan. Rất nhanh sẽ hết đau] Nó ngọt ngào dỗ dành [Ước chừng tới kỳ trăng sau là người có thể thoải mái tung tăng chạy nhảy khắp nơi]

[Ngài thực tốt bụng!] Ánh mắt vật nhỏ đong đầy ngưỡng mộ.

Nó bối rối quay mặt đi.

Tốt bụng!

Lần đầu tiên có kẻ khen nó như thế!

[E hèm, ở đời đừng bao giờ đặt hết lòng tin vào một kẻ nào] Nó nhin không được, nghiêm túc nhắc nhở [Hôm nay họ đối tốt với ta, chưa chắc ngày mai vẫn như thế]

[Nhưng con tin ngài!] Vật nhỏ kích động, vẫy đuôi lia lịa [Ngài thực tốt bụng!]

Nó thở dài ngao ngán.

Nhẹ dạ, cả tin đã là bản tính thâm căn cố đế của lũ chó nhà rồi.

Thứ mà con người gọi là lòng trung thành tận tụy thực chất chính là sự tín nhiệm mù quáng của lũ chó đối với chủ nuôi của chúng.

[Vô phương cứu chữa...] Nó buông lỏng một câu rồi cuộn tấm thân dài thành vòng, nhắm mắt ngủ.

Sáng nay dậy sớm đi săn chim cho Lão Cộc thật vất vả.

Tiểu kịch trường:

—thử lần 1—

Mắt Kính: [...papa, siết chặt như vậy ta không vào được] meo meo

Lão Hắc: [Đau...] nhích ra

Mắt Kính: [Ngoan] kéo lại [Rất nhanh sẽ hết đau]

—thử lần 2—

Lão Hắc: [Đau quá...] nhích ra

Mắt Kính: [Ngoan] kéo lại [Rất nhanh sẽ hết đau]

—thử lần 3—

Lão Hắc: [Không được...] nhích ra [Đau quá...]

Mắt Kính: [Ngoan] kéo lại [Rất nhanh sẽ hết đau]

Lão Hắc: [Biến ngay!] cào

Chú thích về mèo Korat:

Hôm trước ta dùng hình ảnh một chú Mèo Mun mượt mượt mũm mĩm mịn màng để minh họa cho Lão Hắc, e hèm, có chút sai sót.

Theo truyền, Lão Hắc thuộc giống mèo Korat thuần chủng.

Đây là giống mèo có nguồn gốc từ Thái Lan, loài mèo này từng là loài vật quý trong các gia đình hoàng gia thời cổ xưa, chúng được biết đến như là những con mèo mang lại sự may mắn và thịnh vượng cho mọi người. Loài mèo này chỉ được sử dụng để làm quà tặng và rất hiếm xuất khẩu hay bán ra bên ngoài.

Giống mèo Korat có kích cỡ trung bình với một thân hình cơ bắp, các chân cao và khỏe mạnh, chân trước ngắn hơn chân sau và bàn chân nhỏ hình bầu dục, những con mèo này rất mạnh mẽ và linh hoạt.

Loài mèo này có chiếc đầu tương đối nhỏ, hộp sọ phẳng, khuôn mặt hình trái tim với chiếc mũi cao và mõm nhỏ, đôi mắt to tròn, màu mắt thường là màu xanh lá cây hoặc màu vàng đồng, đôi tai cỡ vừa khá dài và dựng đứng trên đầu, chiếc đuôi dài và thon nhỏ. Loài mèo này có thính giác và khứu giác cực kỳ nhạy cảm.

Loài mèo Korat có bộ lông ngắn và dày, ít rụng, lông mềm mịn, màu lông thường là màu bạc, màu xanh, màu xanh xám, xanh đen.

Giống mèo Korat có bản tính vui tươi, đáng yêu và thông minh, chúng học hỏi rất nhanh chóng và có khả năng bắt chước những thói quen của con người, chúng thích chơi đùa và chạy nhảy.

Giống mèo Korat rất khỏe mạnh và có tuổi thọ kéo dài từ 10 – 15 năm hoặc lâu hơn.

Những con mèo này rất tình cảm và tận tụy, chúng có xu hướng gắn bó với gia đình của mình, tuy lạnh lùng và lém lỉnh nhưng chúng khá nhút nhát, dè dặt và thận trọng với người lạ, loài mèo này cũng không hợp với những con vật khác, cần chú ý nếu trong nhà có nuôi những loài vật nuôi khác vì chúng có thể xảy ra xung đột.

Xin lỗi vì sự sai sót “xíu xiu” này nga

4. Chương 4: Tên Của Người Là Vật Nhỏ!

(Tên em nó chính là Tiểu Bất Điểm, nhưng ta thích gọi là Vật Nhỏ, nghe dễ thương hơn, hi hi)

Sang ngày thứ mười, sức khỏe vật nhỏ đã không còn trong tình trạng nguy hiểm.

Vật nhỏ tới bữa liền bú sữa no nê rồi lăn ra ngủ khi khi, tinh thần có vẻ phấn chấn hơn nhiều.

Lại thêm, nếu phát sinh nhu cầu tiêu tiểu, vật nhỏ cũng sẽ ngoan ngoãn đánh tiếng trước.

Thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện.

Thế nên, ngay tại thời điểm này, Lão Hắc quyết định mang một số vấn đề cần thiết ra làm rõ đầu đuôi ngọn ngành.

[Người lúc trước ở đâu?] Nó dùng giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, hỏi.

Vật nhỏ cả nửa ngày vẫn không hé răng hồi đáp, ánh mắt bất an nhìn nó dò xét, thân hình còm nhom run rẩy nhẹ.

[Người trước hết bình tĩnh. Không việc gì phải sợ] Nó liếm liếm sau tai vật nhỏ, vỗ về [Ta không làm khó người. Chỉ là có một số thông tin ta cần biết để tránh rắc rối về sau]

[Con... con...] Thật lâu sau đó vật nhỏ mới gian nan lên tiếng [Mẹ con... sinh ra năm anh chị em con trong một lò mổ...]

[Mẹ người là chó lai?] Trong lòng nó dường như đã có đáp án rõ ràng

[Lai nòi Entlebuther Mountain] Vật nhỏ rũ mi [Bố thì... con không biết... Chưa nghe mẹ kể qua bao giờ]

Nguyên lai là thú nuôi thất sủng liền bị bán vào lò mổ giết thịt.

Người chủ cũng là một kẻ thực tàn nhẫn, thẳng tay ném cả mẹ lẫn con.

[Còn người vì sao lại ra bãi rác?] Mặc dù không muốn đả động đến chuyện vừa nãy, nhưng nó vẫn phải tiếp tục gắng hỏi.

[Có hai đứa trẻ, một cao một thấp, túm cổ con mang đi...] Ánh mắt vật nhỏ mờ mịt [...đánh con, trói con, treo con lên cây, sau đó...]

[Sau đó?] Nó nhìn vật nhỏ chăm chú

[Con ngất ...] Vật nhỏ ủ rũ [Không biết gì nữa]

Nó thở dài một hơi, xem ra tình hình không có chút gì khả quan.

Thú nuôi bị bán vào lò mổ liền một đi không trở lại.

Chó mèo hoang ở nơi này không ai thèm đụng vào, ngại bẩn, cũng không ai thèm ăn thịt, ngại dính bệnh.

Vì vậy, những con chó mèo nuôi trong nhà, có nguồn gốc rõ ràng, có chủ nuôi bảo đảm, rất được hoan nghênh, giá bán thịt tươi đôi khi còn cao hơn fillet thịt bò Nhật.

[Con ghét con người] Vật nhỏ nghiêng răng [Xấu xa, độc ác!]

[Không phải ai cũng như thế] Nó nặng nề giải thích [Có kẻ xấu. Có người tốt. Không ai giống ai]

[Con không thấy ai tốt cả] Vật nhỏ âu sầu dụi đầu vào lòng nó

[Tuổi người còn nhỏ, chưa có sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều nên chưa biết] Nó cẩn thận thu hết vuốt nhọn vào trong đệm thịt rồi dùng chân vuốt dọc từ đầu đến đuôi vật nhỏ [Từ bây giờ ta nhận người làm con nuôi, sau này sẽ chậm rãi hướng dẫn cho người tương tận mọi điều]

[Ngài thật tốt] Vật nhỏ rúc sâu vào lòng nó [Con chỉ cần có ngài là đủ]

[Đừng cứ mở mồm ra là “Ngài” với “Ngài”] Nó meo meo vài tiếng thực vui vẻ [Gọi ta là Papa]

[Papa!] Vật nhỏ reo lên

(Ta thay từ Papa cho từ Dưỡng phụ nhé, gọi như vậy nghe thực dễ thương mờ, đúng không? Mọi người nếu thấy nó kỳ quá thì nói ta biết nha, giữ nguyên Dưỡng phụ hay thay thế bằng một từ khác nữa?)

[Ê nè! Đang làm gì đó?] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt vỗ vỗ vào cái thùng “Rác Hữu Cơ” đầy ụ phía sau nhà hàng hải sản Mỹ Nhân Ngư [Ra đây nhanh! Có chuyện gấp!]

(Mèo Tam Thể – Mèo Ba Màu)

Không có tiếng mèo đáp lại, nhưng có tiếng đào bới sồn sột cực kỳ khí thế.

[Chết ngộp ở bên trong luôn à?] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt đợi lâu liền nổi cộc [Mèo Vằn Long Ngắn, ta đếm đến ba, người còn không chui ra thì biết móng vuốt của ta!]

[Một] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt ngửi khí lạnh như băng đếm tiếng thứ nhất

[Hai] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt ngửi khí lạnh như băng đếm tiếng thứ hai

[Ấy. Ấy. Khoan đã bà chị!] Một cái đầu còn dính lem nhem vụn xương cá nhanh chóng ló ra khỏi thùng rác.

[Bà chị cái đầu nhà người] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt bao nhiêu máu nóng dồn hết lên não [Bà chị cái con mắt nhà người! Bà chị cái mõm thối nhà người!]

[Ấy. Ấy. Lại sinh khí nữa rồi!] Mèo Văn Long Ngắn thông thả đáp xuống đất, chậm rãi liếm lông [Lão Hắc có việc quan trọng?]

[Cực kỳ quan trọng là đằng khác] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt ngay lập tức quăng hết mọi chuyện ra sau đầu, về mặt ngưng trọng [Tôi nay là đại lễ ra mắt quý tử nhà lão, người tuyệt đối không được đến trễ]

[Hử? Quý tử nào đây?] Mèo Văn Long ngắn há hốc mồm [Chẳng phải... Chẳng phải lão... cái đó...]

[Người bị những não rồi à?] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt giờ vuốt tát vào cái đầu mèo đối diện một cú không thương tiếc [Lão nhận con nuôi. Chuyện này mèo nào cũng biết. Chỉ có mỗi người không biết là sao?]

[À... à... Ra là con nuôi] Mèo Văn Long Ngắn gục gặc cái cổ ú na ú nần chỉ có lông bọc mỡ, cố gắng chỉnh đầu mình về vị trí cũ

[Ta còn phải đi thông báo những con mèo khác nữa, không rảnh rồi dòng dài với người] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt xoay hông, bỏ đi một mạch.

Đúng nửa đêm.

Toàn bộ mèo hoang trong khu phố đều tụ tập đông đủ trước cái ổ mới của Lão Hắc.

Một rừng ánh mắt sáng rực háo hức nhìn chăm chăm vào hai nhân vật chính đang tọa trên một cái bàn gỗ giữa gian phòng cũ kỹ.

[E hèm] Lão Hắc hắng giọng, cả căn phòng đầy tiếng mèo ngao ngao trong phút chốc im lặng như tờ.

[Cảm ơn tất cả đã dành thời gian quý báu tề tựu về đây. Hôm nay...] Lão Hắc ngừng một chút, cũng không dài dòng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề [... ta xin được giới thiệu đứa con nuôi vừa nhận]

Phía dưới lập tức vang lên những tiếng bàn luận rì rầm to nhỏ.

Bên cạnh Lão Hắc là một con chó nhỏ nhỏ, trong ánh sáng chập choạng của đèn đường hắt qua những ô cửa thông gió, có thể thấy rõ một đôi tai cụp, bộ lông đen mượt cùng ánh mắt ướt nằm dưới hai đốm tròn màu vàng nhàn nhạt tương tự màu lông mõm và bốn chân.

Cho dù vật nhỏ này từ đầu đến đuôi đều là một bộ dáng thiên chân vô tà, thế nhưng, có một sự thật không thể nào chối cãi.

Chó là đối thủ truyền kiếp của mèo.

[Tất cả có thể gọi nó là Vật Nhỏ, hảo hảo chiếu cố đến nó. Còn những việc khác...] Lão Hắc ngữ khí không mặn không nhạt quét mắt khắp căn phòng [Cảm phiền không bận tâm!]

Kể cao cao tại thượng vừa dứt lời, mèo to mèo nhỏ, mèo trắng mèo đen, mèo già mèo trẻ đều đồng loạt ngậm mõm im thin thít, nửa cọng râu cũng không dám rung rinh.

Từ trước đến nay Lão Hắc nói ít làm nhiều, phạm việc gì nó đã quyết, bất luận kẻ nào cũng không thể đảo động đến nó.

Mèo hoang trong cái thành phố đông đúc này, không con nào không biết Lão Hắc ngoan độc từng thẳng chân thanh toán thủ lĩnh tiền nhiệm Mèo Tai Xoắn, đánh bầm dập con Mất Chột cầm đầu bầy chó hoang trong khu phố, xâm nhập Trung tâm Xử lý Động Vật Nguy Hại giải cứu ba đứa nhóc nhà Mèo Xám Miến Điện, cùng hàng hà vô số chiến tích khác, không đếm xuể.

Vậy nên, nhận chó làm con nuôi đối với nó có là cái thá gì?

[Xin chúc mừng!] Mèo Tam Thể Đuôi Cụt ồn ào lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào [Chúc mừng đại gia đình chúng ta có thêm một thành viên mới!]

Những con mèo khác liền đồng loạt nhao nhao hưởng ứng, tranh nhau chúc tụng, bộ dáng hận không thể đem vật nhỏ đội luôn lên đầu.

[Còn một việc quan trọng không kém] Lão Hắc thông thả thông báo [Đó là những đứa nhỏ lứa gần đây của Mèo Hoa cũng sẽ nằm trong sự bảo hộ của ta]

Nhiều ánh mắt ghen tỵ bắn thẳng lên người con mèo cái lông lốm đốm vòng hoa xinh đẹp đang nằm lười nhác bên dưới cái bàn gỗ.

Mèo Hoa không phải kẻ ngồi không hưởng lợi vậy nên bỏ ngoài tai mọi lời ra tiếng vào, Mèo Hoa ngạo nghễ đầu mắt với những con mèo khác.

Sau đêm nay, có những số phận sẽ âm thầm thay đổi.

Tiểu kịch trường:

Tác giả: “Xin chúc mừng!” hớn hở chen vào

Mèo Hoa: [Chúc mừng cái gì?] lờm

Tác giả: “Chúc mừng đêm đông phòng hoa chúc thân mật ngọt ngào. Tân khuyến lang cùng tân miêu nương đời đời bên nhau hạnh phúc!” hớn hở tung hoa

Mắt Kính (aka Vật Nhỏ): [Người muốn một con Samoyed đúng không?] cười thỏa mãn [Cuối tuần này sẽ có]

Tác giả: “Mèo Hoa, người còn phải học hỏi ta nhiều đấy!” vênh mặt

Mèo Hoa: [Tiết tháo của người bị chó gặm rồi sao?] giờ vuốt

Tác giả: chuồn êm

Em nì là Samoyed nì, dễ thương hơn? Y như cục bông à!!!

5. Chương 5: Nuôi Con Nhỏ Thật Không Dễ!

(Chính thức viết tên Vật Nhỏ in hoa, hehe)

Một ngày đẹp trời.

Ánh nắng ấm áp. Gió thổi hiu hiu.

Thời tiết như thế này vô cùng lý tưởng cho một con mèo muốn tắm nắng.

Nhân lúc Vật Nhỏ vẫn còn đang phũ phê bú sữa tại ổ của Mèo Hoa, Lão Hắc đã nhanh chân chạy về ngôi nhà xinh xắn nơi góc đường, tranh thủ chợ măt nghỉ ngơi.

Kể từ khi miêu sinh của nó có thêm một cái chấm nhỏ (chấm nhỏ = Tiểu Bất Điểm) chen vào, mọi sinh hoạt dường như đảo lộn.

Thay vì ban ngày lười nhác tắm nắng và dạo chơi, đêm đến đi săn kết hợp tuần tra địa bàn, thì nay nó phải dành phần lớn thời gian bởi Vật Nhỏ ăn ngủ, vệ sinh, chơi đùa, kiêm nhiệm giải đáp thắc mắc, một vụn câu hỏi vì sao.

Quả thật bận đến tối mắt tối mũi.

Lão Hắc thân thể rã rời, nằm bẹp dí trên tấm thảm mềm quen thuộc, mắt lim dim tận hưởng cảm giác ánh mắt trời ấm áp xuyên qua bộ lông dày, đem từng thớ cơ bắp mỗi một nhẹ nhàng vuốt ve một lượt.

Vài tiếng chim sâu ríu rít trong khu vườn hoa hồng trước hiên nhà làm gợi nhớ lại quãng thời gian sức khỏe cậu chủ có chút khởi sắc, chiều chiều vẫn thường ngồi trên chiếc ghế xích đu có lót đệm mềm, ôm nó trong lòng, đôi bàn tay bé nhỏ cẩn thận xoa xoa cái đầu xù lông trông ngốc ngốc của nó.

“Khi nào ta hết bệnh sẽ dẫn người về nhà chính. Muội muội ta cũng rất thích mèo. Em ấy nếu thấy người dễ thương như thế này, chắc chắn sẽ ăm ỉ tranh giành với ta...”

Thanh âm non nớt pha lẫn chút phấn khích mơ hồ làm nó tò mò ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng có phần hơi nhợt nhạt của cậu chủ.

Dưới gọng kính bạc, đôi mắt đen lầy cong cong như hai vàng trắng khuyết.

[Lão Hắc! Lão lại đây mà xem!]

Mèo Hoa vừa thấy cái bóng đen lù lù của nó xuất hiện, đã nhao nhao lôi kéo nó đến trước mặt Vật Nhỏ.

[Lại chuyện gì nữa?]

Lão Hắc có chút không vui, Mèo Hoa một ngày đủ ba bận đều tìm nó cáo trạng Vật Nhỏ, thế nhưng phần lớn là Mèo Hoa chuyện bé xé ra to, những việc lông gà vỏ tỏi không đáng kể cũng bị Mèo Hoa mang ra lải nhải đến bất tận.

[Nếu ta không làm thì nó sắp mọc răng rồi đấy] Mèo Hoa hất mặt về phía Vật Nhỏ [Lúc nó bú sữa, ta có cảm giác nướu của nó cọ vào nham nhám]

[Mọc răng?] Đôi mắt xanh biếc tựa ngọc lục bảo của Lão Hắc liền nhìn chăm chăm vào mõm của chú chó nhỏ đang hào hứng ngồi vẩy đuôi bên cạnh [Mọc mấy cái? Mọc hàm nào? Mọc răng gì?]

[Ta nói này Lão Hắc...] Mèo Hoa thở ra một hơi [Nó là trẻ nhỏ, lão hỏi nó thì có ích gì?]

[Ta vốn là hỏi người mà] Lão Hắc mang đôi mắt sáng quắc quay sang nhìn chăm chăm Mèo Hoa, biểu tình khó hiểu

[Lão hỏi ta thì ta biết hỏi ai?] Mèo Hoa vẽ mặt ai oán [Nó có chịu há mõm cho ta xem đâu!]

[Tại sao vậy, Vật Nhỏ?] Lão Hắc hướng Vật Nhỏ xướng nghi vấn, nhưng giọng điệu hết sức ôn nhu

[Chẳng phải Papa đã dặn không được tùy tiện há mồm, thè lưỡi thở hồng hộc] Vật Nhỏ cúi đầu lí nhí [Trông vừa ngu ngốc, vừa dơ bẩn...]

Mèo Hoa: ...

Lúc cái răng sữa đầu tiên đâm toạc chân nướu, nhú ra ngoài, Vật Nhỏ rốt cuộc cũng bị Mèo Hoa cắt mất khẩu phần sữa, với lý do không thể nào hợp lý hơn: Chó con mọc răng rất hay cắn phá đồ đạc.

Vật Nhỏ mặt mày ủ dột ngược nhìn Lão Hắc đứng bên cạnh, đôi mắt đen tròn rưng rưng nước mắt, Lão Hắc nhìn đến đau lòng không thôi.

[Này, người đã giúp thì giúp cho trót, chịu khó cho nó bú thêm chừng một tuần nữa thì bắt nó cai sữa] Lão Hắc dịu dàng liếm tai Vật Nhỏ [Người có nhớ lúc ta mới mang nó về, nó còn gầy hơn cả que củi?]

[Ta nói này Lão Hắc...] Mèo Hoa gạt mấy con mèo con đang lao nhao rúc vào lòng đòi bú sang một bên, ra vẻ hiểu biết mà giải thích [Chó con chừng ba tuần tuổi là có thể cai sữa, bắt đầu ăn những thứ mềm mềm được rồi]

[Sao người biết?] Lão Hắc biểu tình hoài nghi, nhìn Mèo Hoa chằm chằm

[Thì cũng từ mồm mụ Mèo Tam Thể Đuôi Cụt mà ra chứ đâu!] Mèo Hoa đảo tròn mắt, ý tứ khinh thường [Từ khi lão chính thức ra mắt quý tử, ngày nào mụ ấy không lê la khắp đầu trên xóm dưới để buôn chuyện?]

[Lại là mụ ấy sao?] Lão Hắc thở ra một hơi, trong lòng thầm thắc mắc mụ Mèo Tam Thể Đuôi Cụt này lấy đâu ra thời gian để tung tăng khắp nơi như vậy? Mụ ta không cần ăn, không cần ngủ, không cần tắm nắng, không cần liếm lông hay sao?

Chó mèo hoang trong thành phố này, có thể không biết mặt Lão Hắc, nhưng lại không có con nào không nhận ra Mèo Tam Thể Đuôi Cụt, phát ngôn viên không chính thức của lão. Phàm là chuyện lớn bé ra sao, chỉ cần đánh tiếng với Mèo Tam Thể Đuôi Cụt, chắc chắn sẽ đến tai Lão Hắc, chẳng cần nhọc công đi xa xôi tìm kiếm lão cho một tấm thân.

[Vậy những thứ mềm mềm nào thì cho Vật Nhỏ ăn được?] Lão Hắc quay trở lại vấn đề chính

[Ừ thì...] Mèo Hoa đáp ứng [Thôi, lão chịu khó đi hỏi Lão Cộc đi, chứ ta cũng không biết...]

Lão Hắc hừ một tiếng, ngoạm Vật Nhỏ tha đi không chút lưỡng lự

Lũ mèo cái, chẳng có con nào ra hồn, chỉ giỏi to mồm lắm lời.

[Thế nào, ăn được không?] Lão Hắc lo lắng nhìn Vật Nhỏ híp mắt gặm đùi gà chiên, hai chân ôm chặt món ngon mới lạ này, chơi đến bắt diệp nhạc hồ.

[Ân, on ám!] (Ân, ngon lắm!) Vật Nhỏ há mồm ngoạm một phát đã đến gần một phần ba cái đùi gà, ra sức day cấn, nước dãi chảy ướt cả hai bên mép.

[Ngon thì ăn nhiều vào. Ăn hết ta sẽ lấy thêm] Lão Hắc nhìn biểu tình thập phần vui vẻ của Vật Nhỏ, trong lòng thực cao hứng, ánh mắt triu mến nhìn thân ảnh đang lăn lộn bên cạnh.

Nó chiếu theo lời Lão Cộc, đến cửa hàng thức ăn nhanh, tìm được một cái đùi gà chiên thật to trong thùng rác, liền tha về cho Vật Nhỏ.

Thật ra, thịt cá cũng mềm, nhưng chó con còn nhỏ, rất ham ăn, sẽ dễ bị hóc xương dăm. Với lại mùi cá tuy hấp dẫn với đám mèo nhưng bọn chó lại không hề yêu thích. Còn thịt heo, thịt bò, tuy được bọn chó yêu thích nhưng đối với chó con chưa mọc đủ răng thì quá dai, nhai đến hết ngày vẫn chưa thể nuốt xuống bụng được.

Chỉ có thứ thịt gà trong những cửa hàng thức ăn nhanh là thích hợp nhất, thịt mềm, nhiều nạc, xương cũng không quá cứng, dùng để gặm chơi thì rất đã ngứa nướu răng.

Cái đùi gà mà Lão Hắc tha về cho Vật Nhỏ tuy lớp da bên ngoài không còn giòn nhưng thịt bên trong vẫn giữ được độ ẩm, mùi thơm của mỡ chiên vẫn chưa mất đi, đối với một con chó con vừa được ném đồ ăn mới lạ, thứ mỹ vị này liền khắc sâu vào trong tâm trí, đến tận nhiều năm về sau vẫn không thể quên được.

[Chỉ đêm nay thôi...] Vật Nhỏ đôi mắt sùng nước nhìn Lão Hắc, hết lời năn nỉ [Chỉ duy nhất đêm nay thôi, được không Papa?]

Lão Hắc quay đầu sang hướng khác, lần này nhất quyết không để vẻ mặt giả vờ ủy khuất này làm cho mềm lòng

[Ta nói không được tức là không được!] Lão Hắc sinh khí đáp [Ngủ đi, ngày mai ta sẽ mang về cho người một cái khác còn to hơn]

Vật Nhỏ biết rõ không thể lay động được Lão Hắc bèn ngoan ngoãn chui vào ổ, rúc đầu cái bụng mềm của dương phụ, dụi dụi, liềm liềm, bộ dáng thành thật hối lỗi.

[Nếu người không muốn ngủ chung với lũ kiến hôi thì không được mang bất cứ loại thức ăn gì vào ổ, hiểu chưa?] Lão Hắc gừ gừ nghiêm khắc rắn dạy

[Ân, con đã rõ] Vật Nhỏ rũ mi, lí nhí đáp

Lúc ban đầu, có lẽ nó chỉ thấy Vật Nhỏ bị hành hạ, bị bỏ rơi, thật đáng thương mà đem về ổ, hết lòng chăm sóc, nhưng sau một thời gian ở chung, nó phát hiện Vật Nhỏ thực chất là một đứa nhỏ rất hiểu chuyện, lại nhu thuận, nhất là khi nhìn vào đôi mắt đen lay láy lúc nào cũng lấp lánh ánh nước, trái tim khô khan của nó như được rót nước ấm vào, chậm rãi mềm lại.

(Em ơi, đừng tin, nó lừa đấy!!! Nhìn vậy mà không phải vậy đâu =))

Lão Hắc đang say giấc nồng thì bị cảm giác ngứa ngứa ở đầu ti làm giật mình tỉnh dậy.

Trong chút ánh sáng bàng bạc của vầng trăng bên ngoài hắt vào phòng, Lão Hắc thấy rõ một đầu lông xù đang hằng say duyên hút cái hạt be bé trước bụng nó.

Lão Hắc nhồm phất dậy, định cho Vật Nhỏ một tát tỉnh ngủ, lại nghĩ đến hôm nay là ngày đầu tiên Vật Nhỏ cai sữa, tội nghiệp, chắc là đang thèm sữa đây mà.

Đấu tranh tư tưởng một hồi thì Lão Hắc cũng gượng gạo nằm xuống, nhắm mắt lại, cố gắng đè chặt cái cảm giác nôn nao đang không ngừng sôi sục trong lòng.

Vật nhỏ càng bú càng hăng, có lẽ mút đã lâu mà một chút sữa cũng không ra, Vật Nhỏ liền rừ rừ hai tiếng bất mãn rồi hút mạnh một cái khiến Lão Hắc giật bắn cả người.

Lửa giận đun máu nóng lên đến tận đầu, Lão Hắc dứt khoát đẩy Vật Nhỏ lăn ra một góc ổ, còn nó chặt vật cuộn tròn tấm thân lại, ngủ ở một góc ổ khác.

Tiểu kịch trường:

Tác giả: “Mèo Hoa, ta biết tổng rồi nha”

Mèo Hoa: [Biết tổng chuyện gì?] liếc

Tác giả: “Biết tổng chuyện người vì sao không cho Vật Nhỏ bú sữa nữa á!”

Mèo Hoa: [Vậy thì sao?] trờng

Tác giả: “Thì người sợ nó cắn đứt đầu ti của người chứ gì!!!”

Mèo Hoa: [Hỗn đản!] gior vuốt

Tác giả: vọt lẹ

Mèo Hoa: [Grừ... G rừr...]

Tác giả: quay lại “Người nói sai rồi, ta không có đàn đàn” bỏ chạy

Lão Hắc, Vật Nhỏ, Mèo Tam Thể Đuôi Cụt: cười lẫn lộn

6. Chương 6: Vật Nhỏ Sắp Lớn Rồi Nha!

“Dừng chụp con đó!”

Lão Hắc hấp tấp phóng lên, ý đồ ngăn cản hành động của Vật Nhỏ nhưng đã quá muộn, lại còn mất đà ngã chống vó đề lên cái túi lông đen đen vàng vàng bên dưới, một đoàn cả mèo lẫn chó cuộn vào nhau, lăn lông lốc.

Con bọ hôi dưới sức ép của hai vị đại miêu cùng tiểu cẩu, rốt cuộc không nhịn được nữa, bất mãn “xì” một tiếng, ngay lập tức một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào hai cái mũi cực kỳ mẫn cảm kia, đem đại não Vật Nhỏ cùng Lão Hắc xoay vòng vòng.

Vật Nhỏ ở gần con bọ hôi nhất, chưa kể mũi chó vốn rất nhạy, đối với thứ mùi hương kinh khủng phát ra từ “món đồ chơi mới” quả thật khiến cho nhận thức của Vật Nhỏ về mấy con côn trùng bé bé, xinh xinh này thay đổi hoàn toàn.

[Xúu... Xúuu]

Liên tiếp hắt hơi mấy cái, nước mũi Vật Nhỏ nhanh chóng chảy tèm lem ra ngoài, chưa kể hai chân trước không ngừng dụi tới dụi lui, càng làm cho tình hình thêm tồi tệ.

Lão Hắc cũng khốn đốn không kém, nhưng bản lĩnh dày dặn không để nó lộ ra những hành động thất thố, đơn giản chỉ lắc lắc đầu, rồi vươn chân ngăn Vật Nhỏ lại, để tránh cho Vật Nhỏ khờ khạo tự làm bị thương chính mình.

[Papa...] Vật Nhỏ ngược đôi mắt sưng nước nhìn nó, gỉ mắt còn dính lem nhem trên hàng mi.

[Ngoan, nín đi] Lão Hắc dịu dàng liếm qua Vật Nhỏ một lượt, meo meo vỹ về [Ngốc quá, lần sau nhớ hỏi ý kiến ta trước]

Vốn dĩ muốn mang Vật Nhỏ ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, coi như là dịp giúp Vật Nhỏ mở mang tầm mắt, thuận tiện giáo dục những điều thiết yếu trong cuộc sống, nào ngờ đâu Vật Nhỏ quá ư hiếu động, vừa ra khỏi khu phố không bao lâu lại giở thói nghịch ngợm quen thuộc của bọn chó con, khiến cho cả hai đâm đầu vào một mớ rắc rối.

Thật ra đây không phải là lần đầu Vật Nhỏ ra khỏi ổ, trước đây vẫn đều đặn mỗi ngày bốn lần được Lão Hắc tha sang chỗ của Mèo Hoa bú sữa nhờ, sau vì cai sữa mà Vật Nhỏ chỉ có thể loanh quanh trong vườn nhà của cặp vợ chồng già kia, phiền chán đào đất giấu xương gà lấy vui.

[Papa, con khó chịu quá...] Vật Nhỏ rên ư ử [Papa liếm mũi cho con đi]

[Ngoan, nín đi] Lão Hắc động tác ôn nhu, một lần, lại một lần liếm qua chiếc mũi đen bóng, ướt ướt của Vật Nhỏ [Một lát nữa là hết thôi]

[Papa của con là tuyệt nhất] Vật Nhỏ hí mắt tận hưởng, vẻ mặt thập phần thỏa mãn

Con bọ hôi bung tròn hai lớp cánh màu nâu lốm đốm chấm đỏ, tiêu sái bay đi, trước khi khuất dạng còn kịp buông lại hai tiếng xì xì, [Buồn nôn!]

Chỉ có điều hai vị đại miêu cùng tiểu cẩu nghe mà không hiểu tiếng côn trùng.

Sau khi dạo chơi chán chê ở công viên, Lão Hắc mới sực nhớ, nó còn chưa mang Vật Nhỏ đến ra mắt Lão Cộc.

Tuy Lão Cộc không cùng một bầy với đám mèo trong khu phố ẩm thực của nó, hơn nữa thái độ làm mèo có đôi lúc vô sỉ, thế nhưng Vật Nhỏ có thể thoát khỏi cửa tử, khỏe mạnh sinh hoạt tới tận bây giờ là nhờ có công lao của Lão Cộc góp vào không ít, Vật Nhỏ vẫn nên đến chào hỏi lão ta một tiếng.

Chỉ là trái với thái độ ân cần mỗi khi nó đến xin lời khuyên, lần này Lão Cộc chỉ thờ ơ liếc mắt nhìn Vật Nhỏ.

[Là nó đấy à? Nhìn cũng khá đấy!] Lão Cộc buông một câu cho có lệ rồi tiếp tục liếm láp một con chim sẻ đã chết cứng nằm cạnh bên

Vật Nhỏ vẫy đuôi vui vẻ hướng đôi mắt to tròn sang nhìn Lão Hắc, ý tứ muốn hỏi, tiếp theo nên làm gì?

Lão Hắc giận sôi máu, nghiêng răng nghiêng lợi dẫn Vật Nhỏ ra khỏi căn nhà kho bỏ hoang phía sau bưu điện.

[Papa đừng sinh khí] Vật Nhỏ lon ton chạy theo, được một đoạn liền tranh thủ dụi đầu vào cái bụng mềm của Lão Hắc [Sau này chúng ta không thêm để ý đến lão nữa]

Lão Hắc nhìn vẻ mặt manh không thể tả nổi của Vật Nhỏ, trong lòng bỗng hóa mềm mại.

[Nếu lão ta không phải là kẻ biết nhiều việc mà chúng ta không biết, thì ta cũng chẳng bao giờ đặt chân đến cái địa phương này] Lão Hắc rải những bước dài băng qua bãi cỏ [Đi, chúng ta đi về!]

[Dạ] Vật Nhỏ ngoan ngoãn đáp lời, ánh mắt phức tạp nhìn căn nhà kho lần cuối, sau đó cũng xoay thân đuổi theo cái bóng đen phía trước.

Vừa về đến ổ thì Lão Hắc đã thấy Mèo Hoa cùng bảy mèo con đang meo meo nghịch cổ đuôi chồn ngoài sân. Một con mèo với bộ lông mượt mà lốm đốm vòng hoa xinh đẹp nhảy xò vào bụi cỏ to nhất, lăn một vòng trong đó rồi nằm ngửa ra, vươn vuốt chụp lia lịa vào những nhánh hoa đuôi xù màu nâu đỏ, bảy mèo con liền tranh nhau nhào vào góp vui, cũng bắt chước vươn những cái vuốt be bé cố gắng chụp mấy nhánh hoa lay động kia, tiếc là chân mèo con quá ngắn, chỉ đủ quơ quào loạn xạ trong không khí.

Một bảy mèo chơi đùa đến quên trời quên đất, không hề để ý đến ổ chủ đang đứng nhìn chăm chăm mở cổ xơ xác nằm bừa bãi trên nền đất, vẻ mặt đen thui, nhìn không ra biểu tình.

Vật Nhỏ im lặng ngồi phía sau, ngoan ngoãn làm phong nền.

[Hơ... ơ kìa! Lão Hắc!] Mèo Hoa sau khi lăn lộn chán chê cả nửa ngày mới nhìn thấy thứ cần thấy.

[Đây là cái gì đây?] Lão Hắc lạnh lùng chất vấn

[A... Là... lâu quá lão không qua chơi, bọn nhỏ cứ âm ỉ cả lên, bảo là rất nhớ Hắc gia gia, nên ta bèn dẫn bọn chúng sang đây... quý rầy lão một bữa] Mèo Hoa ấp úng, nói.

Lão Hắc híp mắt nhìn bảy mèo con đang lăn lộn khí thế trong bụi cỏ, thực chất là nhớ Hắc gia gia hay là nhớ cái sân chơi đầy hấp dẫn này đây?

Mèo Hoa cảm thấy tình hình có chút không ổn, hiện tại cũng không thể quay sang bảo lũ nhóc ngừng náo loạn lại, như thế chẳng khác nào có tặc giết mình, thôi thì đành giả ngu cho qua chuyện vậy

[Vật Nhỏ, dạo này người thế nào rồi?] Mèo Hoa meo meo cười hỏi cái túi lông đen đen vàng vàng ngồi khuất phía sau Lão Hắc

[Dạ, bình thường] Vật Nhỏ lễ phép đáp, nhưng ánh mắt dường như dính chặt vào bảy mèo con đang chơi trò chụp cổ.

[Khỏe mạnh thì tốt! Khỏe mạnh thì tốt!] Mèo Hoa gật gù cái đầu, sau lại nhìn sang Lão Hắc [Ta thấy hình như nó bắt đầu trở mã rồi đấy!]

[Ừ, thì nó cũng gần được một tuổi rồi...] Lão Hắc nhàn nhã liếm lông, không mặn không nhạt đáp.

[Papa, con ra chơi với mấy bạn nha?] Vật Nhỏ rút cuộc nhin không nổi, dụi đầu vào cái bụng mềm của Lão Hắc, nũng nịu hỏi.

[Ừ... thích thì cứ đi đi] Lão Hắc dịu dàng liếm tai Vật Nhỏ một cái [Chuyện này không cần hỏi...]

Lão Hắc chưa kịp dứt lời, Vật Nhỏ đã như một mũi tên, phóng vèo về phía bụi cỏ, gâu gâu sủa mấy tiếng, cái đuôi xoay tít không ngừng, hòa mình vào bầy mèo con, nháo đến cát bụi bay mù mịt.

[Nhìn bộ dáng hoạt bát, vui vẻ của Vật Nhỏ, có kẻ nào biết được chỉ mới mấy tháng trước thôi, cái túi lông đen vàng nho nhỏ này suýt chút nữa đã bỏ mạng bên thùng rác] Mèo Hoa ra vẻ bình thản nhận xét [Phải công nhận lão chăm con rất khá]

Lão Hắc vừa chậm rãi liếm lông vừa hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng có chút cao hứng, đối với lời nịnh hót của Mèo Hoa, nó cũng lười cho ý kiến.

Cái vẻ mặt vĩnh rầu tự đắc của lão thật khiến kẻ khác buồn nôn mà! Mèo Hoa âm thầm phỉ nhổ.

Trong ánh nắng dịu dịu của buổi xế chiều, hai bậc phụ huynh lười biếng nằm phơi nắng, đám mèo con cùng Vật Nhỏ vờn nhau đến bất diệc nhạc hồ. Tiếng gâu gâu, meo meo âm ỉ cả một góc vườn, làm kinh động đến mấy con chim bồ câu đang gù gù ve vãn bạn tình trên mái nhà kho, khiến chúng đồng loạt vỗ cánh bay đi.

[Lão Hắc, ta quên nói cho lão nghe một chuyện] Mèo Hoa đang nằm dài bên một chậu hải đường úa tàn, bỗng đứng ngẩng phắt đầu dậy, quay sang khêu đuôi Lão Hắc [Tuần trước, lúc lão đi vắng, có một con Husky lên vào đây, đến tối mịt mới chui ra. Vật Nhỏ không nói cho lão biết ư?]

Đây là 1 em Seberian Husky. Nhìn dễ thương hơn? Alaska Husky thì nhìn ngầu lắm. Nhưng tóm lại, thiên hạ đồn rằng giống chó này ... rất ngốc. Haha

[Ngươi tận mắt thấy?] Lão Hắc bán tin bán nghi nhìn Mèo Hoa

[À... không] Mèo Hoa hơi cụp lỗ tai [Là Mèo Tam Thể Đuôi Cụt kể lại]

[Đực hay cái?] Lão Hắc thần tình nghiêm trọng, hỏi.

[Husky đực] Mèo Hoa nghiêng đầu, bộ dáng cố gắng nhớ lại sự việc [Chừng hai tuổi. Tuy không phải là giống thuần chủng nhưng là chó nhà, cổ có vòng đeo]

[Vậy thì không thành vấn đề] Lão Hắc thờ ơ đáp, rồi lại nằm xuống, lim dim tắm nắng

[Sao lại không thành vấn đề?] Mèo Hoa khó hiểu nhìn Lão Hắc

[Ta chỉ sợ con cái trưởng thành đến dụ dỗ gạt tình mà thôi] Lão Hắc hiềm có dịp kiên nhẫn giải thích [Vật Nhỏ tuy rằng bộ dáng rất bảnh, thể nhưng nó chưa đến lúc phát dục hoàn toàn, lỡ dính vào mấy chuyện vô bổ như thế, sẽ vô cùng ảnh hưởng đến quá trình phát triển của cơ thể]

[Ta nói nè Lão Hắc] Mèo Hoa cố gắng lựa lời [Trọng điểm quan tâm của lão có chút không đúng thì phải?]

[Chỗ nào không đúng?] Lần này là Lão Hắc khó hiểu nhìn Mèo Hoa

[Lão không sợ nó cứng cáp rồi sẽ bỏ lão mà đi sao?] Mèo Hoa cảm thấy nói chuyện với một kẻ có thói quen bao che khuyết điểm cho con mình thật là mệt, thế nên không thêm vòng vo nữa, trực tiếp đánh thẳng vào vấn đề.

[Cứ tưởng chuyện gì...] Lão Hắc thả lỏng cơ thể, quay sang nhìn thân ảnh nho nhỏ đang hí hoáy đào xương, ánh mắt không giấu được vẻ trù ừ [Lá rụng vốn phải về cội. Từ trước tới nay, ta chưa bao giờ có ý định bắt nó chối bỏ nguồn gốc của mình. Ta chỉ có công dưỡng dục với nó mà thôi, sau này nó trưởng thành rồi, quyết định đi hay ở, là hoàn toàn phụ thuộc vào nó]

[Ta không ngờ lão có thể suy nghĩ thoáng đến như vậy] Mèo Hoa gật gù, trong lòng có chút tán thưởng

[Nó sinh ra vốn không phải là mèo]

Tầm mắt của Lão Hắc vẫn chăm chú vào cái túi lông đen vàng đang ra sức đẻ một con mèo xám lông xù ngã xuống đất rồi nhe hàm răng trắng nhọn gặm cắn cái cổ nhỏ kia. Hai đốm tròn trên mắt phẳng phất như cặp kính gọng bạc, liên tục đong đưa, qua qua lại lại.

[Nếu nó đã muốn đi thì dù ta có dùng trăm phương ngàn kế, cũng không giữ nó lại được]

Tiểu kịch trường:

Vật Nhỏ: [Lão Cộc thật khó ưa] dụi đầu vào bụng dưỡng phụ [Papa, đừng thèm để ý đến lão ấy nữa!]

Lão Hắc: [Ừ, không thèm để ý nữa] liếm tai Vật Nhỏ [Ta chỉ để ý mỗi người mà thôi!]

Vật Nhỏ: [Mèo Hoa thật nhiều chuyện] dụi đầu vào bụng dưỡng phụ [Papa, đừng thèm để ý đến mẹ ấy nữa!]

Lão Hắc: [Ừ, không thèm để ý nữa] liếm tai Vật Nhỏ [Ta chỉ để ý mỗi người mà thôi!]

Vật Nhỏ: [Mắt Chột thật ngang ngược] dụi đầu vào bụng dương phụ [Papa, đừng thèm để ý đến gã ấy nữa!]

Lão Hắc: [Ừ, không thèm để ý nữa] liếm tai Vật Nhỏ [Ta chỉ để ý mỗi người mà thôi!]

Mèo Tam Thể Đuôi Cụt: [Hai người có thôi show ân ái không thì bảo?!] liếc rách mắt

Tác giả: “Dám ngược cậu FA sao? Hai người cứ đợi đấy!” sửa lại kịch bản “Ngày vui vốn chẳng tày gang! Haha”

Mèo Hoa: [Có cần ghen ăn tức ở đến mức đó không?] liếc

Vật Nhỏ + Lão Hắc: [Bởi vậy có câu ‘Tác giả là di ghê!’, quả không sai]

7. Chương 7: Lão Hắc, Cẩn Thận!

[Papa, con muốn ăn đùi gà ngũ vị!] Vật Nhỏ hướng đôi mắt đen tròn nhìn chăm chăm Lão Hắc [Papa dẫn con đi lấy nha]

Lão Hắc có nghe mà không có động, biểu tình tựa như nó đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

[Papa] Vật Nhỏ cảm giác chưa đủ sức thuyết phục, lại giở trò cũ, rúc đầu vào cái bụng mềm của dương phụ, đầu lưỡi nham nhảm chậm rãi quét tới quét lui phần da bụng hồng hồng, đôi lúc như có như không mà sượt qua tí nhỏ.

[Vật Nhỏ, không được nháo!] Lão Hắc rít lên, chặt vật đẩy cái kẻ to gan lớn mật kia ra.

Bị dương phụ tức giận cảnh cáo, Vật Nhỏ ủ rũ cụp tai, ánh mắt sưng nước cứ chốc chốc nhìn lên, muốn có bao nhiêu tội nghiệp liền có bấy nhiêu.

Lão Hắc thở dài trong lòng, Vật Nhỏ còn khờ dại, nào biết gì? Nó cứ nhiên lại lớn tiếng la mắng Vật Nhỏ, này có phải quá mức nghiêm khắc hay không?

[Thức ăn của con người thêm vào nhiều thứ linh tinh, không tốt cho sức khỏe chúng ta] Lão Hắc trầm mặc nửa ngày, sau mới từ tốn giải thích [Vốn dĩ chúng ta phải tự đi tìm kiếm thức ăn, thế nhưng nơi đây là thành thị, nhà cửa san sát, cây cối thì lại thừa thớt, thức ăn tự nhiên khan hiếm, cho dù có muốn tự thân vận động, cũng là lực bất tòng tâm.]

[Vậy tại sao chúng ta không rời khỏi chỗ này?] Vật Nhỏ nghiêng đầu, khó hiểu hỏi [Về cái chỗ... chỗ gì Papa

từng kể cho con nghe, tổ tiên của chúng ta vốn dĩ sinh sống ở đây? Papa?]

[Trở về rừng không đơn giản như người nghĩ đâu] Lão Hắc cũng chiều liếm tai Vật Nhỏ [Chúng ta sinh ra ở thành thị, lớn lên cũng ở thành thị, nếu trở về rừng, khó lòng thích nghi được với cuộc sống ở đây, với lại thú rừng bản tính ngoan độc, hạ thủ không bao giờ lưu tình, ta... ta không dám khẳng định có thể hảo hảo chiếu cố người]

[Vậy thì phải làm sao?] Vật Nhỏ bộ đáng mất hết tinh thần, một chân cào cào nền đất

[Vấn đề cũng không quá mức nghiêm trọng. Đùi gà ngũ vị nếu người muốn ăn cũng không sao] Lão Hắc vỗ vỗ vuốt thịt lên cái chân đang cào đất kia của Vật Nhỏ [Bất quá, không được ăn thường xuyên. Bình thường tìm chút thức ăn thanh đạm, những thứ có hương vị quyến rũ bao nhiêu, chính là được tẩm ướp bấy nhiêu độc chất. Gia vị của bọn họ, một chút cũng không có lợi cho chúng ta, ăn nhiều sẽ nhanh rụng lông, tổn thương nội tạng, mất mồi, chân yếu, giảm tuổi thọ]

Vật Nhỏ sợ hãi nhìn Lão Hắc, ánh mắt hoang mang.

[Tóm lại nếu tìm được thức ăn tự nhiên là tốt nhất] Lão Hắc bổ sung một câu.

[Dạ, con đã hiểu] Vật Nhỏ ỉu xiu đáp

Bắt đầu từ hai tháng trước, Lão Hắc đã luôn dẫn theo Vật Nhỏ trong những chuyến đi săn mồi vào ban đêm.

Mới đầu chỉ là Vật Nhỏ ngồi ngốc ở một địa điểm thuận lợi, yên lặng quan sát nhất cử nhất động của nó. Dần dần, qua khảo nghiệm nghiêm khắc cùng chỉ dẫn tận tình, Vật Nhỏ cũng được dưỡng phụ cho phép tham gia hành động.

Nếu như trong lúc săn mồi, loài chó lấy tốc độ cùng sức bền làm ưu thế, thì loài mèo dùng độ khéo léo của cơ thể cùng sự tinh tế của các giác quan để chính xác vô trùng con mồi. Vật Nhỏ không chỉ mang trong mình bản năng của loài chó săn Entlebuther Mountain thiện nghệ, mà còn được thấm nhuần những kỹ xảo săn mồi bậc nhất của loài mèo Korat nổi tiếng. Thế nên trong những cuộc đi săn gần đây, Vật Nhỏ có thể cùng dưỡng phụ của mình phối hợp thành một bộ đôi hoàn hảo, trước tấn công, sau mai phục, con mồi một khi đã rơi vào tròng, thì chỉ có chết mà thôi.

(Entlebuther Mountain nè)

Đôi mắt như hai viên bảo thạch sáng ngời, nhìn chằm chằm thân ảnh đen thui đang hí hoáy gặm cắn vách tường thạch cao, Lão Hắc nằm phục cách xa con mồi ước chừng ba bước nhảy, cơ thể dán sát đất, hết sức nhẹ nhàng di chuyển đến gần mục tiêu. Con vật bị rơi vào tầm ngắm, nhưng chưa hề hay biết điều gì, vẫn cắm đầu tập trung vào công cuộc phá hoại của mình, ý đồ khoét vách chui vào căn phòng bên trong, đôi tai mỏng vểnh lên, nghe ngóng mọi động tĩnh bất thường. Bất thành linh, một cái bóng thon dài vốn một phút trước còn nằm im lìm bất động, đột nhiên bật mạnh hai chân sau, trong nháy mắt phóng vọt tới phía

trước, vuốt nhọn được giải phóng khỏi đệm thịt, cắm phập vào thân hình béo múc ních của con mồi.

Con vật trong cơn hoảng loạn, điên cuồng giãy giụa hòng được thoát thân, tiếng kêu chít chít thảm thiết vang lên giữa đêm tối trầm lặng. Lão Hắc gầm gừ trong cổ họng, rồi không một khắc chần chừ, nhe răng nanh ra, cắn ngập vào cái cổ yếu ớt kia, dứt khoát kết liễu cuộc đời con vật xấu số.

Vật Nhỏ chứng kiến từ đầu đến cuối, đem một màn săn mồi đặc sắc chỉ trong tíc tắc của dương phụ thu trọn vào mắt, trong lòng âm thầm tán thưởng, Papa quả thật là một con mèo vừa tài giỏi, lại vừa xinh đẹp, bộ lông đen mượt, đôi mắt sáng ngời, thân hình thon dài, tứ chi săn chắc, uyển chuyển nhưng hữu lực, chậm rãi mà lại chính xác.

[Papa của con thật là khốc a] Vật Nhỏ phấn khích gâu gâu kêu lên vài tiếng.

Lão Hắc tha con mồi đến gần Vật Nhỏ, quăng một cái phịch xuống đất. Vật Nhỏ dòm lom lom con chuột đã tắt thở đang nằm xụi lơ trên nền đất, tự dưng có cảm giác muốn nôn hết hai cái đùi gà ngũ vị mới ăn lúc chiều. Mặc dù không thích xơi những thứ này, nhưng việc săn mồi có tính chất rất kích thích, lần nào Vật Nhỏ cũng nằng nặc đòi đi theo cho bằng được, tuy rằng lần này bị dương phụ bắt ngồi yên một chỗ mà làm phong nền.

[Đây là chuột nhà?] Vật Nhỏ biểu tình nghi hoặc, hỏi.

[Đúng, là chuột nhà] Lão Hắc lập tức xác nhận [Người có lẽ đã nhận ra mùi của nó khác với những con chuột lần trước]

[Vậy Papa sẽ ăn nó sao?] Vật Nhỏ nhớ lại lần đầu tiên cả hai săn được chuột, Papa có nói qua, Papa không bao giờ ăn chuột cống, nếu có ăn, thì chỉ ăn chuột nhà, chất thịt mềm ngọt, lại không có mùi hôi gay mũi.

[Không, khi này ta ăn cá thu no rồi] Lão Hắc không buồn để mắt đến con mồi lần thứ hai, khịt mũi vài cái, quay sang Vật Nhỏ [Chúng ta về thôi, trời sắp mưa]

[Papa, khoan đã!] Vật Nhỏ đang ngồi nghiêm chỉnh bất ngờ đứng dậy [Râu của Papa...]

[Làm sao?] Lão Hắc khó hiểu nhìn qua.

Vật Nhỏ không đáp, chỉ đơn giản thè lưỡi sang, liếm liếm chất lỏng dính dính còn đọng ở chót ria Lão Hắc. Một cổ tanh nồng, âm ẩm, thấm từ đầu lưỡi, xuôi theo nước bọt, chảy xuống thực quản, khoáy động tâm tư của một kẻ đang trong thời kỳ bắt đầu phát dục. Vật Nhỏ tiếp tục liếm rồi liếm, từ ria vào mép, từ mép đánh một vòng suốt chiều dài hàm răng sắc nhọn, càng liếm càng rạo rức.

Lão Hắc bị hơi thở phì phì, nóng hổi phả ra từ mồm Vật Nhỏ làm cho trong lòng có chút bứt rứt không yên, chật vật quay đầu sang hướng khác, tránh đi. Nhưng nó càng tránh càng bị truy đuổi, vuốt thịt vươn ra, ý định ngăn trở, lại bị thân hình to lớn của đứa con nuôi liên tục săn tới, chỉ có thể bất lực quơ quào giữa

không trung.

Hiện tại, nó cảm thấy bộ não của mình rơi vào trì trệ, phản ứng chậm chạp, cái mũi đen bóng bị nhiễm nước bọt ướt nhẹp. Vật Nhỏ vẫn không ngừng liếm, cổ họng phát ra mấy tiếng gầm gừ nho nhỏ, cái đuôi ra sức vung vẩy điên cuồng vì hưng phấn.

Lão Hắc trong một khắc mất thăng bằng, thân mình ngã ngửa ra sau, phịch một tiếng, một cái bóng đen lập tức trùm lên.

Lão Hắc hoảng loạn rít gào, cũng quên đi mất vết thương bên tai Vật Nhỏ còn chưa kịp lành sau lần săn mồi đợt trước, theo bản năng cong thân lại, vuốt sắc từ bốn chân ngoan lệ chém lên trên liên tiếp mấy nhát.

Bên tai văng vẳng một chuỗi tiếng ăng ăng có vẻ vô cùng đau đớn, Lão Hắc mới ngơ ngác hồi thần trở lại, nhìn thấy Vật Nhỏ hai chân ôm đầu rên ư ử, đôi tai rũ xuống, trông hết sức đáng thương.

Nó vội vã gỡ chân Vật Nhỏ ra, may làm sao, chỉ là đứt lông trầy da chút đỉnh, thật sự không hề gì.

Nỗi lo lắng vừa nảy đột ngột bị một bụng hỏa xông lên, đem nó thiêu trụi.

[Người điên rồi sao?] Nó giận dữ rít lên

Vật Nhỏ hai mắt ngập nước, co rút thân mình, từng bước thụt lùi ra cánh cửa sắt.

Lão Hắc không biết bộ dáng hiện tại của nó có bao nhiêu đáng sợ, răng nanh sắc lẹm, đôi mắt long sòng sọc, con ngươi trũng trũng đọng đầy nộ khí, lông xù dựng đứng, hàn ý tỏa khắp bốn bề.

[Người vừa nảy đã làm cái quái gì?]

Nó tiếp tục rít lên, giọng rít âm lãnh vô tình, phát tán ra khắp đêm tối vắng lặng.

Vật Nhỏ có lẽ bị chấn kinh, không dám hó hé điều gì, chỉ có liên tục thối lui về sau.

Chất vẫn không nhận được hồi âm thỏa đáng, sự khó chịu theo máu lan tràn ra khắp cơ thể, đem chút lý trí còn lại của nó cắn nuốt.

[Người cú đi] Lão Hắc phần nộ tát một phát vào cái túi lông đen xù xù đối diện [Ta không có một đứa con thiếu nhận thức như người!]

Một lời này như sấm sét ngang tai, đem Vật Nhỏ đánh cho ngơ ngác, đôi mắt đen láy bàng hoàng nhìn vào

đường phụ, ngàn lần vạn lần không thể tin được.

[Papa...] Vật Nhỏ run rẩy cất tiếng.

[Còn không nhanh rút đi!] Lão Hắc một lời ngắn gọn, đem hy vọng cuối cùng của Vật Nhỏ triệt để giẫm nát.

Nó trừng mắt nhìn đứa con nuôi ủ rũ cụp tai, nặng nề xoay tấm thân lặng lẽ rời đi, đuôi dài buông thõng phía sau, bốn chân chậm chạp bước từng bước. Thế nhưng trong lòng nó vẫn chưa hạ được lửa giận.

Nó cũng không muốn tiếp tục đứng ngốc ở đấy nữa, nhanh chóng lủi vào đêm đen, vô thanh vô tức ly khai căn nhà nhỏ.

Ngoài đường, gió bắt đầu thổi mạnh, cuốn theo cát bụi bay mịt trời.

[Lão Hắc, chúng ta thật không nhìn thấy] Cả đám mèo nhao nhao lên tiếng, tiếng meo meo ầm ĩ cả một góc sân.

Lão Hắc nghe vậy, trong lòng càng thêm nặng trĩu. Đã gần một tháng rồi, Vật Nhỏ vẫn chưa quay về. Nó đã huy động cả bầy mèo hoang trong khu phố chia nhau đi tìm kiếm, còn đánh tiếng nhờ vả sang những bầy mèo khác ở các khu vực lân cận, nhưng đối tượng cần tìm vẫn bất vô âm tín. CƠN MƯA NẶNG HẠT NGÀY HÔM ĐÓ ĐÃ XÓA SẠCH MỌI DẤU VẾT CỦA VẬT NHỎ, KHÔNG LƯU LẠI MỘT CHÚT MANH MỐI. CÔNG VIỆC TÌM KIẾM VÌ THỂ LÂM VÀO NGÕ CỤT.

Hiện tại, nó đã hối hận.

Triệt để hối hận.

Sao nó có thể để mình giận quá mất khôn như thế cơ chứ?

Vật Nhỏ rõ ràng đang ở giai đoạn phát dục, tâm tình dễ bị kích động là chuyện bình thường, huống chi hàng ngày nó còn gần gũi Vật Nhỏ tiếp xúc với những con cái, nguyên bản là vì lo lắng quá trình phát triển của Vật Nhỏ bị ảnh hưởng, không ngờ lại sinh ra phản ứng ngược lại. Kể đáng trách, phải là nó mới đúng!

[Lão Hắc, lão nghe ta nói một chút] Mèo Hoa khề khàng lên tiếng.

Nó đưa mắt dò dẫm nhìn con mèo cái đốm hoa đang ngồi bên cạnh, không buồn hồi đáp, nhưng cũng không có ý phản đối.

[Lão đã cố gắng hết sức rồi, vậy nên đừng mãi giày vò bản thân như thế, ít ra cũng phải ăn uống đàng hoàng, giữ gìn sức khỏe mới có đủ trí lực cùng thể lực để mà tiếp tục tìm kiếm] Mèo Hoa trước giờ không gỏi an ủi kẻ khác, hiện tại chỉ có thể nghĩ gì nói đó, cố gắng meo meo lải nhải bên tai Lão Hắc [Huống chi, Vật Nhỏ dính lão như thế, ta dám chắc thế nào nó cũng quay về]

[Ta chỉ lo nó gặp chuyện gì bất trắc...] Lão Hắc rầu rĩ nhìn xa xăm ra phố.

[Lão suốt ngày tự đắc là mình có một đứa con nuôi vô cùng thông minh lanh lợi, tự dưng bây giờ lại sợ bóng sợ gió xa xôi?] Mèo Hoa nghiêng răng, kêu lên.

Lão Hắc trầm mặc không đáp, trong lòng dường như đã bị kẻ nào đó hung hăng cào xé, trống rỗng vô lực. Cứ một ngày trôi qua, hy vọng của nó từng chút bị bào mòn, hiện tại chỉ còn vực thẳm sâu không thấy đáy.

Vật Nhỏ bé bỏng đáng yêu của nó, rốt cuộc đã đi đâu?

Có hay không đã xảy ra chuyện?

Càng nghĩ càng thêm hụt hẫng, bản thân nó cũng không ngờ rằng, Vật Nhỏ cư nhiên lại ảnh hưởng đến tâm tình của nó nhiều như thế. Nếu như lúc đầu đây chỉ đơn thuần là lòng thương hại, vậy thì hiện tại phân tình cảm này là gì?

Tình phụ tử sao?

Nghe cũng không khỏi gượng ép, nó cùng Vật Nhỏ, đến giống loài cũng không có chút liên hệ.

[Vật Nhỏ, làm sao bây giờ...] Nó khịt khịt mũi, hít vào thật sâu mùi hương quen thuộc vẫn còn vương lại trên miếng đệm cũ.

[Vật Nhỏ, ta rất nhớ ngươi!]

Tiểu kịch trường:

Tác giả: “Sao không ai nhớ ta?” khóc ròn

Lão Hắc: [Độc giả yêu dấu của ngươi đâu?] nhìn bằng nửa con mắt

Tác giả: “Ta không biết...” đưa đầu ra “Cầu an ủi!”

Vật Nhỏ: [Vậy thì ta nghĩ, trước hết ngươi cần chỉnh lại kịch bản...]

Tác giả: “Sắp hoàn rồi, ta chỉnh lại không kịp” orz

Lão Hắc + Vật Nhỏ: [Vậy thì không cần nhiều lời!] bỏ đi

Tác giả: “Đầu năm nay làm tác giả đam mỹ cũng không dễ dàng gì...” khóc ròng

8. Chương 8: Thế Gian Này, Ta Chỉ Cần Mỗi Người Mà Thôi!

(Đệt, chương cuối dài phát khiếp!)

[Nghe đâu Lão Hắc đổ bệnh rồi...] Mèo Mướp Tơ meo meo vào tai một con mèo lông xoắn trong lúc cả hai đang chuẩn bị đi săn buổi sáng.

[Suyt... Cẩn thận cái mồm của người, bọn Mất Chột nghe được bây giờ!] Mèo Lông Xoắn sợ hãi cắt lời [Người chán sống rồi sao? Chuyện này mà cũng dám đem ra bắt quái!]

[Bọn Mất Chột không thềm đi qua khu vực này đâu!] Mèo Mướp Tơ bị biểu tình của Mèo Lông Xoắn dọa sợ, hai mắt lảo liên dòm ngó xung quanh [Mà ta nào dám bịa chuyện, là ta nghe được từ Mèo Hoa đấy!]

[Người lại bốc phét!] Mèo Lông Xoắn khinh bỉ liếc một cái sắc lẹm [Loại chuyện hệ trọng này, Mèo Hoa thềm nói cho người hay sao?]

[Ờ thì... ta nghe lỏm được lúc Mèo Hoa nói chuyện với Mèo Tam Thể Đuôi Cụt] Mèo Mướp Tơ có chút xấu hổ, cúi đầu đáp.

[Người tốt hơn hết không nên rêu rao khắp nơi] Mèo Lông Xoắn tỏ vẻ tốt bụng khuyên nhủ [Coi chừng chết mà không biết vì sao mình chết]

[Ta nào dám nhiều lời, chỉ mới kể cho mỗi mình người nghe mà thôi] Mèo Mướp Tơ vội vã cam đoan [Còn đối với kẻ khác, tuyệt đối kín miệng]

[Người biết như vậy thì tốt] Mèo Lông Xoắn nhảy phốc qua một cái thân cây bị đổ vì cơn giông lớn hôm qua [Thôi, nhanh đi săn, ta đói lắm rồi!]

Hai con mèo chẳng mấy chốc đã khuất dạng sau mấy bức tường loang lổ đầy rêu phong của khu công trường bỏ hoang, từ đầu tới cuối chẳng hề nhận ra có kẻ thứ ba đã vô tình nghe được cuộc đối thoại nọ.

Lão Hắc rất ghét mưa.

Nói chính xác thì bất cứ con mèo nào cũng đều ghét mưa.

Hơi nước của cơn mưa làm cho lông nó ẩm ướt, dính bết cả lại, ngứa ngáy vô cùng.

Mà ngay lúc này đây, Lão Hắc khí phách hiên ngang lẫm liệt của bầy mèo hoang trong phố ẩm thực đã thực sự đổ bệnh, toàn thân bủn rủn, không chút sức lực. Mặc dù đã nhai lá cỏ thuốc, thế nhưng bệnh tình vẫn không thuyên giảm, trái lại bụng thường quặn đau, khiến nó không màng đến chuyện ăn uống, tâm thần gầy đi một vòng.

Đã hai kỳ trăng trôi qua mà nó vẫn chưa hề có thêm một chút tin tức nào về Vật Nhỏ, tâm tình vốn đã kém, hiện tại lại càng kém hơn.

Nó nằm rũ rượi trên tấm đệm cũ, trong đầu một mảnh hỗn độn, đen đen vàng vàng, hết sức lộn xộn.

Bây giờ đã vào mùa mưa, một ngày có thể mưa suốt từ sáng đến tối, tí tách không ngừng. Nó cũng không thể nào cưỡng ép đám thuộc hạ đội mưa đội gió đi tìm Vật Nhỏ, nên bèn tự thân vận động, qua mấy ngày lặn lội liên tục, cộng thêm ăn uống thất thường, nó chính thức đổ bệnh, bệnh đến hung hăng lợi hại.

Nó dụi dụi đầu vào tấm đệm, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, cái mũi nghẹt tịt mấy ngày nay bỗng dường như được một một cỗ mùi hương hết sức quen thuộc.

Bệnh đến mức sinh ra ảo giác luôn rồi... Nó âm thầm cười khở trong lòng.

Mùi kia càng lúc càng rõ, lại còn nghe được tiếng chân nhẹ nhàng nện bước trên nền đất ẩm, nó lập tức nhìn về phía cái khe hở từ tấm ván tường đã mục mà thường ngày vẫn làm lối chui ra chui vào của Vật Nhỏ, kinh ngạc đến mức không dám tin vào hai mắt của mình.

[Là người đó sao, Vật Nhỏ?] Nó vội vã nhồm dậy, nhưng mà một chút sức cũng không có, trực tiếp té phịch xuống ngay tấm đệm.

Mà cái bóng đen một khắc trước còn đứng lưỡng lự tại cửa, trong nháy mắt, đã phóng vèo tới tấm đệm, sủa lên hai tiếng thật to ‘Papa’

[Là người thật đó sao?] Nó vui mừng nhìn cái bóng đen trước mặt [Ta không nằm mơ đó chứ?]

[Là Vật Nhỏ của người đây!] Vật Nhỏ đau lòng liếm tai nó, động tác hết sức dịu dàng [Papa, người gầy quá!]

[Bấy lâu nay người đi đâu biệt suốt hai tháng liền?] Nó dùng vuốt thệt khều khều Vật Nhỏ [Có biết hay không, hại ta vô cùng lo lắng]

[Ta... ta đã nghĩ, người không cần ta nữa] Vật Nhỏ ủ rũ cúi đầu

[Đồ ngốc này!] Nó trườn mồm vỗ một phát vào cái túi thịt bên cạnh [Sao ta có thể không cần người được cơ chứ!]

[Thật xin lỗi...] Vật Nhỏ hai mắt nhuộm nước, cặp tai, vẫn là đáng vẻ giả vờ đáng thương ngày nào [Người... chắc là hết giận ta đi?]

[Một chút cũng không giận] Lão Hắc meo meo vui vẻ [Người về là tốt rồi]

Cứ như thế, hai cha con, ta một câu, người một câu, ồn ào trò chuyện gần cả nửa ngày thì Vật Nhỏ mới sực nhớ mình đã quên mất một chuyện, liền vội vàng phóng về phía cửa, ngoạm lấy con cá đang nằm lơ lửng trên nền đất lạnh.

[Papa, đây là cá hồi sông] Vật Nhỏ thả con cá đang kịch liệt giãy giụa trong mồm xuống đệm, biểu tình như hiến vật quý, rồi rít vẩy đuôi [Vẫn còn tươi lắm. Papa nhanh ăn đi!]

[Cá này từ đâu mà có?] Nó nheo mắt, hơi nghi ngờ nhìn Vật Nhỏ [Không phải là trộm được đó chứ?]

[Ta nào dám!] Vật Nhỏ cuống quýt phân bua [Ta chỉ cần ra chợ cá, bán nhanh một lát là sẽ có người đem cá tới cho]

[Bán nhanh?] Lão Hắc khó hiểu nhìn sang

[Là làm mấy trò ngớ ngẩn mà đám con người vẫn rất thích thú ấy!] Vật Nhỏ hồ hởi giải thích [Như là sữa theo giai điệu nè, hoặc là lăn tròn mười vòng liên tiếp, hoặc là nhảy cóc bằng hai chân sau, hoặc là đi tới chỉ bằng hai chân phía trước...]

[Người là từ đâu học được mấy thứ này?] Lão Hắc ngạc nhiên, hỏi.

[Là Hôi Lang đó, Papa] Vật Nhỏ vui vẻ đáp.

Nguyên lai Hôi Lang chính là tên của con Husky ngốc ngày trước vẫn thường đến tìm Vật Nhỏ chơi chung. Chủ của Hôi Lang chuyển sang kinh doanh hải sản nên dời nhà qua tỉnh khác, mang theo cả gia đình mình. Vật Nhỏ khi ấy tứ cố vô thân, bắt buộc dĩ đeo theo Hôi Lang, dự định mặt dày ăn bám vài bữa. Người chủ thấy Hôi Lang rất quấn Vật Nhỏ, vậy nên, mặc dù Vật Nhỏ chỉ là chó hoang, hẳn ta cũng không đuổi Vật Nhỏ đi. Cuối cùng, Vật Nhỏ ăn dầm nằm dề ở đấy gần cả tháng, hấp thu không ít mấy trò bằng môn tả đạo từ Hôi Lang, thành công dụ dỗ con người ngu ngốc làm theo ý mình. Dĩ nhiên Vật Nhỏ không dám nhận xét thẳng thừng với Lão Hắc, Vật Nhỏ rất rõ ràng, trong lòng Papa vẫn còn lưu luyến không thôi hình ảnh cậu chủ dịu dàng đáng yêu ngày nào.

[Người nói người tá túc ở chỗ Hôi Lang suốt một kỳ trăng?] Lão Hắc nghiêng đầu, neho mắt hỏi [Vậy sau đó người đã ở đâu?]

[Ta... ta trú trong một cái hốc kín gió nơi công trường bỏ hoang] Vật Nhỏ lí nhí đáp lời

Lão Hắc âm thầm ‘à’ lên một tiếng, bấy giờ mới vỡ lẽ, cũng vì cái công trường bỏ hoang kia được chọn làm khu phi chiến sự giữa bầy mèo của nó cùng đàn chó của Mắt Chột, thế nên, trừ khi có chuyện đặc biệt hệ trọng phát sinh, lúc bình thường cũng không có con chó, con mèo nào muốn bén mảng đến đó.

Trong lòng thông suốt, tinh thần cũng tự nhiên thoải mái theo, Lão Hắc một bên dẫn vật con cá hồi sống dở chết dở, một bên híp mắt ngắm nhìn đứa con nuôi đang ngồi phần khích vẫy đuôi bên cạnh. Mới có một khoảng thời gian ngắn không gặp, Vật Nhỏ đã trở mã hoàn toàn, thần thái cũng chừng chạc hẳn ra, bộ lông không còn đáng vẻ lù xù, lông thôi như trước mà trở nên đen bóng, mượt mà một màu, đôi mắt hữu thần sáng láng, răng nanh sắc nhọn, đầy khí thế, còn có, một vòng eo thon gọn, tứ chi săn chắc, mỗi cái nhấc chân đều phẳng phất một cỗ khí phách hiên ngang uy vũ, trong một khắc, Lão Hắc hơi ngẩn ra, a, Vật Nhỏ đã thực sự trưởng thành!

[Papa, ăn có ngon không?] Vật Nhỏ quan tâm hỏi đến lần thứ năm

[Ngon lắm] Lão Hắc cũng rất kiên nhẫn lặp lại khen ngợi [Vật Nhỏ của ta thật là giỏi giang, đem về một con cá vừa tươi vừa béo]

[Papa thích là tốt rồi] Vật Nhỏ tâm tình vui vẻ, tiếp tục le lưỡi liếm lông cho Papa của mình.

[À, còn chuyện này nữa...] Lão Hắc nhả đầu cá hồi ra, đáng vẻ suy tư trong chốc lát, rồi nói [Người lớn rồi, không thể cứ gọi tên ‘Vật Nhỏ’ này, ‘Vật Nhỏ’ nọ mãi được, hiện tại cần có một cái tên mới]

[Tại sao?] Vật Nhỏ ngừng liếm, ngẩng đầu lên nhìn [Ta rất thích cái tên hiện tại!]

[Thế này đi...] Lão Hắc không muốn tranh cãi lời thôi, vội nói [Khi nào chỉ có hai chúng ta, ta vẫn sẽ gọi người là ‘Vật Nhỏ’, còn khi nào có thêm những kẻ khác bên cạnh, người sẽ được gọi là Mắt Kính.]

[Mắt Kính?] Vật Nhỏ nghiêng đầu, lặp lại cái tên mới mẻ

[Như vậy được chứ?] Lão Hắc lười nhác nằm dài trên đệm, ăn no quá làm bụng nó có hơi khó chịu [Mai ta sẽ bảo Mèo Tam Thể Đuôi Cụt đi thông tri cho tất cả]

[Cứ theo ý Papa đi]

Vật Nhỏ phe phẩy đuôi, không mấy để tâm đến chuyện tên tuổi thế nào, chỉ chuyên chú tiếp tục sự nghiệp liếm lông cho Papa của mình, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

[Người thấy thế nào?] Lão Hắc rời mắt khỏi thân ảnh một con Maltese lông trắng thuần tha, hồi hộp quay sang nhìn Vật Nhỏ

(Thật tình ta hơn thik mấy con chó lông lá lượt thướt thế này nga)

[Lông quá dài, lại còn thưa, sau này rất nhanh bị rụng trụi lủi, hai tai bên cao bên thấp, phản ứng kém linh hoạt, chúng ta rình ở đây cả nửa ngày mà cô nàng vẫn chưa phát hiện, răng hàm dưới hơi vàng, mắt còn đọng gỉ chứng tỏ ý thức vệ sinh thân thể kém, đó là chưa kể, cái tên nghe thật buồn nôn, cái gì mà Bạch Tuyết, Bạch Cầu thì đúng hơn] Vật Nhỏ mắt không chớp, tim không loạn, đáp

[Người... người...] Lão Hắc bị Vật Nhỏ chọc tức đến mức nghẹn khí

Nó tổn công tổn sức, liên tục suốt một tuần nay, ngày nào cũng dẫn Vật Nhỏ vòng vèo khắp phố, tằm tia hang cùng ngõ hẻm, thế nhưng vẫn chưa có một nàng cầu nào lọt được vào mắt Vật Nhỏ. Cao, thấp, mập, ốm, lông dài, lông ngắn, tai vểnh, tai cong, mồm to, mồm nhỏ ra sao cũng bị Vật Nhỏ chê đến không còn hình dạng. Vật Nhỏ là chó hoang, xuất thân thấp kém, có muốn trèo cao làm quen với mấy nàng tiểu thư chó cảnh quanh năm suốt tháng ru rú trong nhà, cũng không thể được. Lão Hắc bản tính cứng chiều Vật Nhỏ đến mấy cũng không tránh được sinh khí, rõ ràng chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý mà thôi, tùy tiện tìm một nàng cầu nào mà chẳng được, đó là còn chưa nói, chó mèo chứ có phải là bồ câu đâu, suốt đời chỉ có một kẻ duy nhất làm bạn tình!

[Vậy thì người nói đi] Lão Hắc cẩu gắt rít lên [Đối tượng như thế nào thì vừa ý người?]

Vật Nhỏ không đáp, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nó không chớp, trong một thoáng xao động khó tả, dường như Vật Nhỏ đã định thốt ra điều gì, thế nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn không nói.

[Người nhìn ta làm gì?] Lão Hắc trong lòng có chút nhộn nhạo, không hiểu nguyên nhân vì sao, liền khó chịu trừng mắt với Vật Nhỏ [Người đã lớn rồi, loại chuyện riêng tư này, người phải tự giải quyết, đừng có việc gì cũng lòi ta ra hỏi xin ý kiến]

[Có thật Papa muốn ta làm quen với nàng?] Vật Nhỏ trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới lên tiếng.

[Thật chứ sao không!] Lão Hắc lấy chân đẩy đẩy Vật Nhỏ [Đi đi, đánh nhanh thắng nhanh]

Vật Nhỏ không nói gì thêm, lẳng lặng quay đi, từng bước chậm rãi tiến đến nàng Maltese thuần tha đang nằm trên thảm sưởi nắng, dưới ánh chiều tà, sắc lông trắng muốt như ánh lên lấp lánh, xinh đẹp khôn ngần.

Cô nàng Maltese xinh đẹp tên Bạch Tuyết có vẻ không quá khó gần, Vật Nhỏ thủng thẳng một đường tiến đến trước mắt Bạch Tuyết, khịt khịt ngửi qua vài cái, Bạch Tuyết cũng rụt rè ngửi lại, hai bên trò chuyện đôi câu, thái độ âm thầm quan sát, sau một hồi, Vật Nhỏ nhích tới gần hơn, chạm nhẹ vào chóp mũi hồng hồng của Bạch Tuyết, thấy nàng ta không phản đối, liền bạo dạn hơn, le lưỡi liếm liếm sau tai cô nàng.

Màn ve vãn trắng trợn này đập thẳng vào mắt một kẻ đang ẩn núp trong góc khuất, lén lút đưa mắt nhìn trộm từ xa. Lão Hắc quả thật không ngờ, mới một khắc trước, Vật Nhỏ còn chê ông chê eo Bạch Tuyết, mà hiện tại, nói chưa được mấy câu, đã có thể xáp lại thân thân mật mật, tình tứ liếm láp đưa tình.

[Đồ chó háo sắc vô sỉ!] Nó hung hăng mắng một câu rồi cất bước ly khai, không muốn tự ngược bản thân mình thêm một phút nào nữa.

Suốt cả buổi tối hôm đó, Lão Hắc uể oải nằm mẹp trong phòng, lưỡi biếng lăn qua lăn lại trên tấm đệm cũ, ăn không muốn ăn, uống không muốn uống, đến cả đi săn đêm nó cũng không có tâm tình thiết tha.

[Vật Nhỏ, người hay lắm, có vợ quên cha, đồ chó ngu ngốc đáng chết!] Nó nghiêng răng nghiêng lợi, mắng rồi lại mắng, nửa ngày vẫn không cảm thấy khá hơn, trong lòng trống rỗng tịch mịch, nghĩ đến hình ảnh Vật Nhỏ khanh khanh ta ta cùng Bạch Tuyết ban chiều, trái tim như bị kẻ nào hung hăng cắn xé, phi thường đau đớn.

Nó cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn, một mặt muốn Vật Nhỏ sinh hoạt thật tốt, thuận lợi trưởng thành thành một con chó uy phong lẫm lẫm, một mặt nó lại không nỡ để Vật Nhỏ rời xa mình, cũng không muốn nhìn cuộc sống của Vật Nhỏ ngày ngày không có nó kề bên mà vẫn có thể ung dung khoái hoạt.

Nó biết nó rất ích kỷ, nhưng nó không tài nào kiềm chế được những suy nghĩ ích kỷ đó.

Vật Nhỏ một đêm không về, Lão Hắc một đêm trần trọc.

Đến gần sáng, vì mệt mỏi quá, nó thiếp đi mất.

Trong mơ màng, nó thấy Vật Nhỏ trở về, một thân phong trần, vẻ mặt thì lại phi thường thỏa mãn, thích thú ngồi bên cạnh vẫy đuôi kể chuyện hẹn hò của mình cùng Bạch Tuyết, nào là đi dạo quanh hồ, nào là gặm đùi gà ngũ vị, nào là vuốt lông cho nhau. Lão Hắc nghe đến đâu đâu nhức óc, chỉ muốn Vật Nhỏ ngậm mồm im lặng, thế nhưng Vật Nhỏ không thềm nghe lời, liên tục lải nhải không ngừng, còn cả gan le đầu lưỡi nóng liếm vào tai nó.

Nhớ lại cảnh Vật Nhỏ liếm tai Bạch Tuyết ban chiều, lửa giận trong nó lập tức bùng nổ bốc lên.

[Người cút đi! Cút đi! Cút đi!] Nó uất ức rít lên, miêu trảo sắc bén chém về phía trước [Lập tức cút đi!]

Vật Nhỏ mất diều tai ngơ, thô bạo cưỡi lên mình nó, thân hình to lớn đè bên trên, khiến nó vô lực đối phó, chỉ có thể yếu ớt ngo ngoay, xù lông phản kháng.

[Papa, người hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh]

Thanh âm dịu dàng của Vật Nhỏ chậm rãi rót vào tai, rì rầm rì rầm như đang dỗ dành, khiến hỏa khí của

nó dần dần xẹp xuống, cuối cùng chỉ còn lại một chút giận dỗi con con, thế nhưng vẫn không chịu yếu thế, trừng mắt xuy xuy với Vật Nhỏ.

[Papa, người đã chịu tỉnh?] Vật Nhỏ vui vẻ, gâu gâu vài tiếng, ánh nhìn ôn nhu vô hạn.

[Tỉnh... hả?]

Lão Hắc có chút ngơ ngác, ngây ngốc một hồi, mới nhận ra hình như nó đã nằm mơ, còn vô cớ gây sự ầm ĩ với Vật Nhỏ, không chịu nói lý lẽ, nó thật quá đáng mà!

[Người tỉnh lại thì tốt rồi] Vật Nhỏ nhẹ nhàng liếm lên chót mũi của nó [Khi này người làm ta hết sức lo lắng]

Đầu lưỡi nóng ẩm rời đi, còn lưu lại một cổ mùi hương là lạ, như có như không phảng phất trong không khí, nó khịt khịt mũi ngửi mấy lần, vẫn không nhận ra được mùi gì, bất quá thứ mùi hương này rất chi dễ chịu, nhưng nó lảng lảng sáng khoái.

[Người nhích qua một bên, ta muốn đi uống nước] Nó cảm thấy có chút khát nước, trong lòng nhủ thầm, nhất định là vì tối qua tới giờ nó chưa hề đụng đến giọt nước nào.

[A, Papa đừng đi đâu cả] Vật Nhỏ vòng lên phía trước cản đường [Trước hết ăn thử món này xem, có rất nhiều nước]

Nó chưa kịp phản ứng thì Vật Nhỏ đã nhanh như gió phóng ra ngoài, lồm bồm vang lên mấy tiếng, rồi lon ton tha vào một vật màu trắng trong, mềm oặt rũ xuống trong mồm, tích tích nhỏ nước.

[Thứ gì vậy?] Nó nghiêng đầu nhìn lom lom

[Ta không biết, hình như là một loài cá] Vật Nhỏ như hiến vật quý, nhẹ nhàng đặt cái thứ khó hiểu đó lên nền đất trước mặt Lão Hắc [Bất quá, Hôi Lang đã từng bảo, mấy con mèo chỗ nó rất thích ăn món này, đều khen vô cùng thơm ngon]

Lão Hắc cúi đầu xuống ngửi, đúng là thơm thật, liền không chần chừ nhe răng ngoạm lấy, hưng phấn nhai nuốt.

[Sáng sớm ta ra chợ cá, bán nhanh một lát, liền xin được không ít thứ này] Vật Nhỏ đứng bên cạnh, vừa nhìn vừa vẫy đuôi [Papa cứ thông thả dùng, để ta ra vũng nước lấy thêm]

Cứ như vậy, cái bao tử xẹp lép của Lão Hắc chẳng mấy chốc đã được Vật Nhỏ chăm chút đổ đầy, vui vẻ meo meo ra sân sưởi nắng.

[Vậy Papa nằm nghỉ nha, ta ra ngoài có tí v...] Vật Nhỏ chưa nói hết câu đã vội vã ba chân bốn cẳng lao đi, thân ảnh cao ráo chẳng mấy chốc khuất sau hàng rào gỗ.

[Hừ, gấp như vậy, là đi hẹn hò chứ gì!]

Lão Hắc tức giận gầm gừ, nằm xuống bên cạnh bụi cỏ đuôi chồn to nhất, nhắm mắt lim dim, nhớ đến cảnh Vật Nhỏ vội vàng vàng đi gặp Bạch Tuyết, liền cảm thấy hít thở không thông.

[Vật Nhỏ ngu ngốc, về chưa được bao lâu liền bỏ đi mất, ngu ngốc, ngu ngốc,...]

Nó lôi Vật Nhỏ ra mắng không thương tiếc, càng mắng càng thấy buồn, cũng không hiểu vì sao, rõ ràng lúc trước lớn tiếng tuyên bố với Mèo Hoa, đi hay ở là toàn quyền quyết định của Vật Nhỏ, như thế nào nó cũng không hối hận, thế nhưng hiện tại, nghĩ đến tương lai Vật Nhỏ sẽ không có nó bên cạnh, liền có cảm giác như bị kẻ nào đó hung hăng cào mạnh vào tim, âm ỉ nhức nhối.

Nó không muốn chia sẻ Vật Nhỏ cho bất kỳ kẻ nào!

Hoàn toàn không muốn!

Nghĩ là làm, nó liền bật ngay dậy, nhất định phải nhanh chóng đem Vật Nhỏ giành trở về! Thế nhưng nó chưa kịp cất bước thì Vật Nhỏ đã nhanh nhẹn lách thân mình vào sân.

[Papa, người đã tỉnh?] Vật Nhỏ sán tới gần, ưỡn cái đầu to vào một bên cổ của Lão Hắc.

[Người...] Nó vừa định ngoác mồm mắng, thì lập tức một cổ mùi hương là lạ trực tiếp xông vào mũi, đem đầu óc của nó quay quay mấy vòng.

[Papa, sao vậy?] Vật Nhỏ có chút khó hiểu, chăm chú nhìn qua [Cảm thấy không khỏe?]

[Không có gì...]

Nó meo một tiếng phủ nhận, cố gắng đè nén cảm giác nhộn nhạo khó hiểu trong lòng. Mùi hương này tương tự với lúc ban sáng, nhưng dường như nồng đậm hơn nhiều, triệt để đem lý trí của nó vò cho rối loạn, suy nghĩ việc gì cũng không thông. Rõ ràng là muốn hỏi Vật Nhỏ vừa nãy đi đâu, nhưng lại không thốt nên lời, trong cổ họng chỉ có thể grừ grừ mấy tiếng nho nhỏ.

[Papa, vào trong nghỉ ngơi, có lẽ bên ngoài nắng gắt khiến người khó chịu]

Vật Nhỏ nói rồi há mồm một ngoạm, dễ dàng gấp Lão Hắc lên, gấp gấp chui vào phòng, cẩn cẩn dục dục đặt trên tấm đệm, le lưỡi liếm rồi lại liếm, dạo khắp một vòng thân thể Lão Hắc, không sót chỗ nào.

[Papa, đỡ nóng hơn chưa?] Vật Nhỏ ân cần hỏi thăm.

Lão Hắc nằm trên tấm đệm, ngo ngoay không yên, rõ ràng nhiệt độ trong phòng thấp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng nó một chút cũng không cảm nhận được cái mát mẻ dễ chịu thường ngày, mà thay vào đó, Vật Nhỏ càng liếm, nó càng thấy nóng, nóng đến run rẩy lợi hại.

[Papa... Người biết không...] Vật Nhỏ nỉ non gọi tên, đầu lưỡi ẩm ướt liếm đến mép mõm của nó, mang theo mùi hương kích thích nồng đậm [Ta không cần Bạch Tuyết, cũng không cần Bạch Cầu hay bất cứ một kẻ nào khác...]

Lão Hắc yếu ớt lách mình qua một bên, ý đồ thoát khỏi mùi hương quái lạ thoảng ra từ phía Vật Nhỏ, nhưng Vật Nhỏ đã nhanh chóng chặn lại, thân hình to lớn phủ lên, khiến nó vô lực phản ứng.

[Người... Meoo]

Nó vừa định mắng Vật Nhỏ, nhưng đầu lưỡi nóng hừng hực của Vật nhỏ đã dạo đến vùng bụng mềm của nó, răng nanh trơn bóng ma sát qua lại, khiến nó rùng mình giật bắn, toàn thân tê dại.

[Papa...] Vật Nhỏ cất giọng thâm tình [Thế gian này ta chỉ cần mỗi người mà thôi!]

Lão Hắc lơ mơ nhìn cái bóng đen đen phía trên, rõ ràng rất muốn đáp lời, thế nhưng đầu óc của nó đã triệt để rơi vào mụ mẫm, không thèm nghe nó sai sử. Nó hơi rướn cổ, liếm lên bên mép Vật Nhỏ, mơ mơ màng màng đáp lại trong vô thức, không may thay, đổi lại là phản ứng vô hạn cuồng dã của Vật Nhỏ, như mưa rền sấm dữ quất tới tấp vào người nó, lăn qua lăn lại, dày vò không chút khoan nhượng.

[Đừng ăn...] Hô hấp mỏng manh, nó gắng sức lên tiếng cầu xin trong vô lực [Đừng ... ăn ta...]

Hai chữ 'làm ơn' chưa kịp meo meo thoát ra khỏi mõm, nó đã chân chính ngắt đi.

[Sao rồi?] Hôi Lang vẻ mặt nham hiểm nhìn chằm chằm đũa bạn chí cốt của mình

(Minh họa cho Hôi Lang nè!)

[Người đoán xem!] Vật Nhỏ buông một câu lấp lửng như vậy, rồi xoay một vòng lựa thế, nằm phịch xuống nền cỏ trong vườn, hếch mõm nhìn sang.

[Ta đã bảo mà!] Hôi Lang thích chí tru lên [Nhất định là công hiệu, ta đã thử qua mấy lần, lần nào cũng thành công mỹ mãn]

[Thành công mỹ mãn cái đầu người đấy!] Vật Nhỏ có chút hậm hực, nhe răng cắn vào đuôi Hôi Lang đang

nằm bên cạnh, khiến Hôi Lang ăng ăng kêu lên [Lúc đầu, Papa bị sốc, nếu ta không nhanh trí, khéo léo thay đổi biện pháp, không chừng giờ này, đã bị đuổi thẳng cẳng ra ngoài rồi]

[Chỉ là chút phản ứng phụ thôi, người lo lắng thái quá rồi] Hôi Lang vẫy vẫy cái đuôi tội nghiệp, ngó nghiêng một hồi, hài lòng khi thấy đuôi mình vẫn còn nguyên vẹn như trước [Ta đã cam đoan, thứ đó chỉ có tác dụng gây ra ảo giác cho mèo, không ảnh hưởng gì đến sức khỏe, càng không xi nhê đối với đám chó chúng ta]

[Papa hỏi ta lẩn ở chỗ nào về mà mình mảy bốc mùi quái lạ, có hay không ăn phải mấy thứ linh tinh] Vật Nhỏ vươn chân đuổi mình, rồi lẩn một vòng, xem như đã tập thể dục [Cũng may là ta đã nghĩ cách bịa chuyện từ trước, với lại Papa vốn dĩ rất tín nhiệm ta, cuối cùng mọi chuyện cũng được đầu xuôi đuôi lọt, ... ta cũng không cần phải mãi ủy khuất bản thân, hắc hắc]

[Người khỏi nói ta cũng biết, nhìn cái vẻ mặt *** tà của người, ta liền muốn táp cho mấy cái] Hôi Lang không chút xấu hổ, thản nhiên giơ cẳng lên liếm trứng.

[Xét về mức độ *** tà, có lẽ ta phải bái người làm sư phụ] Vật Nhỏ ánh mắt ghét bỏ nhìn Hôi Lang liếm trứng khí thế.

[Người định mai về phải không?] Hôi Lang bất chợt quay sang ủa Vật Nhỏ [Chiều nay ta có chút việc, không thể theo bởi người được, người chịu khó tự chơi một mình, mai ta gửi cho người một ít cá chuồn mang về cho Papa người ném vị]

(Ta cũng muốn ăn thử cá chuồn nha!)

[Khai mau, người định làm chuyện xấu gì, giấu giấu diếm diếm!] Vật Nhỏ giả vờ hung ác, nhe răng nanh trắng nõn, nhảy xò lên người Hôi Lang, cắn một phát không nhẹ vào cái cổ lông lá bờm xờm.

[Vật Nhỏ, người dám cắn ta, ta cho người chết]

Hôi Lang cũng không phải dạng vừa, lắc cổ, quấy mình, mạnh mẽ thoát khỏi nanh ác, liền không chút chần chừ, táp ngay vào chân sau của Vật Nhỏ, khiến Vật Nhỏ loạng choạng muốn ngã. Vật Nhỏ ăn đau, máu nóng dâng lên, xông thẳng vào Hôi Lang, hai con chó, một xám một đen, hùng hừng quần nhau loạn xạ trong sân, cỏ xanh bị xới tung lên, tung tóe văng ra tứ phía.

Chơi cả nửa ngày, cuối cùng cả hai cũng dần thấm mệt, phờ phạc nằm lăn ra cỏ, le lưỡi thở dốc hồng hộc.

[Chiều nay ta có hẹn với một em Ragdoll, cực ***, lần nào cũng phải uốn uốn éo éo suốt hai tiếng, nếu không cứ meo meo ầm ĩ đòi cho bằng được] Sau một hồi tịnh dưỡng lấy hơi, rốt cuộc Hôi Lang cũng không nhịn được, hướng Vật Nhỏ khoe khoang.

(Nhìn thật xinh đẹp, đúng hơn???)

[Mấy nàng chó của người quăng đi đâu rồi mà suốt ngày la hét theo đám mèo?] Vật Nhỏ nằm bên cạnh, cũng không chút xấu hổ, giơ cẳng lên liếm trứng.

[Ây, chán quá nên thay đổi khẩu vị vài bữa đó mà] Hôi Lang vẻ mặt vô sỉ, thẳng thắn đáp [Chịch mấy em mèo sướng lắm, bình thường thì ra vẻ lạnh lùng tạc mao, lúc *** lên thì thôi rồi...]

[Im đi, Hôi Lang!] Vật Nhỏ trừng mắt quay sang [Ta không có hứng thú với mấy em mèo của người!]

[Được rồi, được rồi] Hôi Lang giả vờ sợ hãi kêu lên [Ta biết người chỉ quan tâm mỗi mình tâm ái bé nhỏ của người mà thôi]

Vật Nhỏ hừ hừ mấy tiếng trong cổ họng, lưỡi cho bình luận, trong đầu tự bỏ não cho mình mấy tư thế độc đáo mà khi này Hôi Lang vừa huênh hoang biểu diễn.

Đúng rồi, phải như thế này... thế này... còn thế này nữa...

Vật Nhỏ càng nghĩ, càng thấy hạnh phúc không thôi.

Xuân qua, hạ đến, thu sang, đông về.

Bốn mùa viên mãn.

Tiểu kịch trường:

Mèo Mướp Tơ: [Nghe đâu Lão Hắc đánh bầu rồi!]

Mèo Hoa: [Cái gì?] trừng mắt [Ai nói với người!]

Mèo Mướp Tơ: [Chính là kẻ này!] dùng vuốt chỉ sang bên cạnh

Mèo Hoa: [Lại là người!] liên hoàn trảo [Ngại sống lâu đúng không?]

Tác giả: “Đùa chút thôi mà...” ôm mặt máu “Các người không có óc hài hước gì cả!”

Lão Hắc: [Dạo gần đây, cái thể loại tác giả đam mỹ gì đấy, thật kém chất lượng!]

9. Chương 9: Phiên Ngoại: Một Ngày Mùa Đông

(Phiên ngoại cũng dài, huhu)

[Vật Nhỏ, ta muốn ăn cá trích] Đang yên đang lành nằm ngủ, Lão Hắc bỗng đứng lên tiếng.

[Cá trích?] Vật Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh thiêm thiếp bên cạnh, có chút khó hiểu hỏi lại.

(Nguyên liệu cho món cá trích đóng hộp sốt cà, hehe)

[Ừ, cá trích] Lão Hắc vẫn nhắm hai mắt lim dim, mấy sợi ria bạc màu bên mép rung rung theo từng cử động khép mở [Phải là cá trích tươi đấy]

[Thế nhưng với loại thời tiết này, ăn cá biển sẽ rất lạnh bụng, không tốt cho sức khỏe đâu, Papa] Vật Nhỏ không biết từ chối thế nào cho phải, cũng không thể nói thẳng ra ‘Papa, người đã không còn răng, sẽ ăn mấy con cá trích đầy xương đó như thế nào?’, bèn tùy tiện bịa ra một lý do có vẻ hợp lý nhất.

[Ta biết] Lão Hắc có chút uể oải đáp [Chỉ là mấy ngày nay quá mức mệt mỏi, ăn gì cũng không có khẩu vị, hiện tại thật muốn có được vài con cá trích thơm thơm béo béo, nhai cho đỡ buồn]

Vật Nhỏ không vội đáp ứng, trong lòng âm thầm tính toán. Hiện tại đã vào mùa đông, bởi vì thời tiết vô cùng khắc nghiệt, người dám dong thuyền ra khơi không nhiều, hơn nữa nơi này khá xa bờ biển, cá trích nếu có đem đến đây, cũng được chuyển thẳng vào nhà hàng sang trọng, không bán rộng rãi ra chợ bình thường, nó cũng không có khả năng xông vào cướp đoạt.

[Papa, hay là người ăn tạm cá trích đóng hộp?] Vật Nhỏ ướm lời đề nghị [Cũng rất thơm ngon]

[Thứ ta muốn là cá trích còn tươi] Lão Hắc meo meo hai tiếng, đầy ý cười [Chưa nói, người có biện pháp mở được nắp hộp hay sao?]

Vật Nhỏ ủ rũ cụp tai, vốn dĩ, cá tươi hay cá hộp, cá sông hay cá biển, miễn là Lão Hắc muốn, nó đều có cách đem về. Chỉ là nếu đến tìm Hôi Lang, cả đi lẫn về đã mất gần trọn ba ngày, mà với tình trạng sức khỏe bây giờ của Lão Hắc, nó nửa bước cũng không dám rời đi, huống chi lại còn đi lâu đến thế.

[Không phải người nói chủ của Hôi Lang buôn bán hải sản hay sao? Lần nào đến đó, người cũng mang về rất nhiều đồ ngon] Lão Hắc chờ lâu không có đáp án, trong lòng sốt ruột, liền bồi thêm vào một câu [Đừng lo cho ta, hiện tại ta thấy khỏe hơn nhiều rồi. Người nên nhanh đi tìm nó]

[Nhưng mà...] Vật Nhỏ đau lòng nhìn Lão Hắc, con mèo xinh đẹp uy vũ mà nó hết mực yêu thương, rốt cuộc cũng đã đi gần đến cái đích của cuộc đời, tấm thân gầy gầy nhấp nhô theo từng nhịp thở khó nhọc, bộ lông xám đen óng mượt ngày nào đã dần chuyển sang bạc thếp, nhiều chỗ rơi rụng trụi lủi, ngay cả ánh mắt sáng ngời như đôi bảo thạch, cũng đã nhuộm màn sương khói.

[Nhưng mà... để Papa lại một mình, ta thật không yên lòng] Vật Nhỏ âu sầu khẽ đáp

[Việc đó thì có gì là khó?] Lão Hắc hơi chút nheo mắt nhìn nó [Cứ bảo Mèo Long Xù Xám mỗi ngày sang đây thăm chừng ta mấy bận là ổn chứ gì!]

[Nhưng mà...] Vật Nhỏ vẫn còn lưỡng lự trong lòng

[Còn nhưng với nhị gì nữa!] Lão Hắc đầu hơi nhểm dậy, lớn tiếng gắt [Đi nhanh về nhanh, ta thêm chết mất]

Giằng co hơn nửa ngày, cuối cùng Vật Nhỏ cũng miễn cưỡng đáp ứng, sau khi dặn dò liên miên đủ điều, mới vội vã ly khai.

Tuy đã lâu rồi không đi thăm Hôi Lang, nhưng Vật Nhỏ vẫn không hề quên cách đi đến đó. Nó khéo léo nhảy lên một chiếc xe chuyên chở hàng liên tỉnh, chen chúc cùng đồng hàng hóa, lắc lư gần cả ngày, cuối cùng cũng đến được nơi cần đến.

Nhanh chóng nhảy xuống xe lúc tại xé dừng tại trạm nghỉ để không bị phát hiện, nó ba chân bốn cẳng chạy một mạch đến con đường lớn dọc theo bờ biển rồi rẽ vào một cái hẻm nhỏ, đứng trước căn nhà cửa xanh đầu hẻm, gâu gâu sủa lên mấy tiếng.

Hiện tại trời vừa rạng sáng, theo như thông lệ, cậu chủ nhỏ sẽ dắt Hôi Lang ra ngoài tản bộ vài vòng, mua điểm tâm về ăn xong rồi mới đến trường. Chỉ là hôm nay trời trở lạnh đột ngột, hơi lạnh giá buốt nường theo gió biển ẩm ướt xuyên qua bộ lông đen dày, thấu đến tận xương, thời tiết như thế này không biết Hôi Lang có được ra ngoài hay không?

Vật Nhỏ ngồi xổm trước cửa nhà, thi thoảng sẽ gâu gâu mấy tiếng thật lớn, nghểnh cổ chờ đợi. Nếu không phải chuông cửa nhà này được đặt quá cao, nó đã không ngần ngại dùng vuốt nhún ầm ầm một hồi. Tuy rằng ngoài trời giá lạnh căm căm, thế nhưng trong lòng nó lại hừng hực lửa nóng, nỗi lo lắng khôn nguôi như đang giày xéo tim gan, nó sốt ruột đến mức chỉ muốn tông cửa xông thẳng vào nhà, khoắng sạch những gì có tên là ‘cá trích’.

[Papa, người nhất định không được xảy ra chuyện gì...]

Vật Nhỏ âm thầm lên tinh thần cho chính mình, vừa định sửa thêm một tràng nữa thì ‘cạch’ một tiếng, cánh cửa sắt bật mở, một tia sáng màu xám phóng vèo qua, mang theo khí tức của Hôi Lang.

[Hôi Lang!] Vật Nhỏ vội vã gâu gâu hai tiếng.

Tia sáng màu xám ngớt dừng lại, hiện ra thân hình to tròn của Hôi Lang trong một cái áo len vừa vặn ôm sát, đang đứng vênh tai ngay phía bên kia con đường.

“Hôi Lang!” Cậu chủ nhỏ tức giận quát to “Cái con chó ngu ngốc này!”

[A, bạn già!] Hôi Lang nhìn thấy Vật Nhỏ, cũng vui vẻ sủa lên, đuôi vẫy rồi rít

[Già cái đầu người ấy!] Vật Nhỏ nổi cộc, phát ra mấy tiếng gầm gừ nguy hiểm trong cổ họng. Động tĩnh này thành công thu hút sự chú ý của cậu chủ nhỏ của Hôi Lang, khiến cậu quay sang con chó lông đen đốm mắt vàng đang đứng bên cạnh.

“A, Hao Thiên Khuyển! Mày tới chơi sao?” Cậu chủ nhỏ hưng phấn vỗ đầu Vật Nhỏ bồm bộp.

Hao Thiên Khuyển: hay Khiếu Thiên Khuyển, con chó yêu của Nhị Lang Thần Dương Tiễn đó ^^

Mặt Vật Nhỏ vốn đã đen, hiện tại chính là đen không chút tì vết.

Có câu, chủ nào chó nấy, quả thật không sai, có người chủ nào tàn như thế, chẳng trách sao Hôi Lang được thừa hưởng y đức cái loại đức hạnh đấy.

[Hôi Lang, ta có chuyện vô cùng quan trọng, cần người giúp đỡ] Vật Nhỏ đã không nhịn được, hướng Hôi Lang nhanh chóng kể rõ đầu đuôi ngọn ngành, cuối cùng còn lải nhải mấy bận một câu [Ngay trong ngày hôm nay thôi, nhất định là ngay trong ngày hôm nay thôi!]

[Người muốn cá gì cũng có, ta bao tất!] Hôi Lang hếch mõm, thái độ khoe khoang thấy rõ [Mấy con cá trích gì đó, hoàn toàn không thành vấn đề]

“Ấy da, lạnh chết tao!” Cậu chủ nhỏ khịt khịt cái mũi đỏ ửng, nắm lấy sợi dây cổ của Hôi Lang, nhất mực lôi kéo “Tao biết hai đứa tụi bây tình cảm tốt, nhưng cũng không thể đứng mãi ở đây hứng gió lạnh chứ!”

[Đúng rồi, có chuyện gì cứ đợi về nhà rồi giải quyết, trước hết ta cần đi...] Hôi Lang chưa nói hết câu đã cong chân phóng lên phía trước, báo hại cậu chủ nhỏ bởi vì bị đột ngột lôi mạnh, lão đảo mắt thăng bằng, suýt chút nữa là té lăn quay ra đất.

“Hôi Lang!” Cậu chủ nhỏ tức giận đến đỏ mặt tía tai “Cái con chó ngu ngốc này!”

Một màn này đã quá nhàm mắt Vật Nhỏ, nó một chút phản ứng dư thừa cũng không có, tăng tốc đuổi theo bóng dáng nhảy nhót làm loạn của Hôi Lang.

Lúc Vật Nhỏ thành công lấy được một bọc cá trích tươi ngon thơm ngon như mình mong đợi, đã là chuyện của nửa ngày sau.

Nó cùng Hôi Lang hợp tác đồng diễn một màn vừa nhảy vừa tru theo giai điệu, dĩ nhiên là nó nhảy, còn

Hôi Lang thì ngồi xồm bên cạnh, liên tục gâu gâu phụ họa.

Màn biểu diễn quá mức đặc sắc, quá mức kinh tài diễm tuyệt, nhưng cậu chủ nhỏ trợn mắt há mồm, ngây ngốc nhìn không chớp mắt, trong lòng âm thầm kinh hãi, mấy con chó này không phải là đã thành tinh hết rồi đi?

Có được thứ mình cần, Vật Nhỏ liền qua loa tạm biệt Hôi Lang, một đường bôn ba trở về ổ nhỏ.

Trời càng lúc càng thêm lạnh, phẳng phát đã có tuyết rơi lấp kín mặt đường, Vật Nhỏ trong lòng bất an lo lắng, lạnh như thế này, không biết Papa có chịu nổi hay không?

Vật Nhỏ duỗi thẳng bốn chân, dùng hết tốc lực phi nhanh trên con đường đã phủ tuyết trắng, bọc cá trích lũng lảng trước mõm đừng đưa lợi hại cũng không làm ảnh hưởng đến tốc độ của nó chút nào.

May mắn một đường thuận lợi về đến ổ, nó nhanh nhẹn lách mình qua khe hở của tấm ván mục, lia mắt về phía miếng đệm, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Không thấy Papa đâu cả!

Nó thả phịch bọc cá xuống đất, kinh hồn hoảng vía sục sạo đánh hơi khắp cả căn phòng, mõm không ngừng gâu gâu gọi tên ‘Papa’, nhưng thủy chung không có tiếng đáp lại.

Bất chợt, có một cái bóng màu xám tròn vo phóng như bay vào, suýt nữa là đâm sầm vào nó.

[Người về rồi sao?] Mèo Long Xù Xám bộ dáng hấp tấp, liên tục đảo mắt dòm ngó xung quanh [Hắc gia gia đâu?]

[Câu này phải để ta hỏi người mới đúng!] Vật Nhỏ cuồng nộ gầm lên.

[Ta... ta không biết...] Mèo Long Xù Xám giật mình hoảng sợ, không tự chủ được thụt lùi từng bước ra sau [Hắc gia gia bảo ta đi tìm Mèo Tam Thể Đuôi Cụt cho bằng được, nói rằng có chuyện quan trọng cần phổ biến đến bảy mèo, lúc ta quay về thì không... không thấy Hắc gia gia nữa...]

Chỉ nghe đến đây, đầu óc của Vật Nhỏ đã triệt để lâm vào hỗn loạn, đôi chân bắt đầu run rẩy, cái bụng lép kẹp vì nhịn đói hơn một ngày quặn lên từng cơn đau, đem chút lý trí còn sót lại của nó đánh tan tành thành nhiều mảnh vỡ.

Nó tru lên một tràng dài thê lương rồi lao vút ra khỏi phòng, điên cuồng đánh hơi xung quanh, bốn chân lão đảo đạp lên nền tuyết dày mà đi tới, bất chấp gió lạnh gào thét bên mình. Đáng lẽ ra nó phải nhận thấy Papa so với ngày thường có nhiều điểm bất đồng. Đáng lẽ ra nó phải thẳng thừng bác bỏ yêu sách mà cứng rắn lưu lại bên cạnh Papa. Đáng lẽ ra nó phải làm cho Papa tin tưởng hơn nữa vào năng lực bảo hộ

của nó...

Có quá nhiều thứ ‘Đáng lẽ ra...’, mà hiện tại, có hay không, đã quá muộn?

Tuyết trắng vùi lấp mọi thứ, vùi lấp cả chút dấu vết lưu lại trên những lối đi thường ngày, đem những manh mối xé vụn vỡ, theo gió rét phân tán đi khắp nơi.

Papa, người đang ở đâu?

Papa, vì sao người không từ mà biệt?

Papa, không phải người đã nói, thế gian này, người chỉ cần một mình ta hay sao?

Papa!

Papa...

“Anh Gia Nhạc, chờ em với!”

Một cô bé ước chừng năm, sáu tuổi, loạng choạng giẫm lên tuyết dày, hối hả đuổi theo một thân ảnh đang tắt tả ở phía trước, đôi chân nhỏ có vẻ hơi quá sức, làm cho cô bé suýt ngã mấy lần.

Mà cậu trai được gọi là Gia Nhạc kia, bắt đầu quay đầu lại, nhìn gương mặt của đứa em gái cùng mẹ khác cha với mình đang tái đi vì lạnh, đôi môi hoa đào xinh xắn không còn một chút huyết sắc, mới miễn cưỡng đành chỉ cước bộ.

“Gia Mỹ, có phải anh đã bảo, tốt hơn em nên ở nhà hay không?” Gia Nhạc nhin không được, lên tiếng cảnh nhắc.

“Nhưng mà... nếu em ở nhà, mẹ sẽ bắt em trông chừng nhóc con tiểu quỷ Gia Viện” Cô bé ngược đôi mắt to tròn nhìn anh mình, ánh mắt kia muốn có bao nhiêu đáng thương, liền có bấy nhiêu “Em không muốn đâu...”

“Tùy em” Gia Nhạc xoa xoa mi tâm “Nhưng phải nhanh lên một chút, đừng ở nhà chờ lâu sẽ sinh khí”

Gia Mỹ đáp ứng bằng một tiếng ‘ạ’ rõ to, rồi lon ton bám sát anh mình, gió lạnh làm cô bé rụt cổ vào trong áo lông, từ xa trông cô bé như một cục bóng di động.

“Anh Gia Nhạc, anh xem kia!” Gia Mỹ bất thành linh cao giọng hét lên

“Chuyện gì?” Gia Nhạc một lần nữa, hết sức bất đắc dĩ, quay đầu lại, nhìn theo hướng tay của Gia Mỹ

“Hình như có một con chó ngốc nằm ngủ giữa trời đông” Gia Mỹ cười khúc khích, đáp lời “Bị tuyết trắng lấp mất rồi kìa”

Gia Nhạc hơi nheo mắt nhìn một lát mới xác nhận được, đây đích thị là một con chó, cũng không rõ hình dáng của nó ra sao, chỉ thấy thấp thoáng màu lông đen sau lớp tuyết dày bao phủ bên trên.

“Cẩn thận, coi chừng bị cắn” Gia Nhạc giơ tay ngăn cản cô em gái đang lăm le ý định xông tới nhìn tận mắt

“Nhưng mà chúng ta không gọi nó dậy, nó sẽ chết cóng ở đây mất” Gia Mỹ dẫu môi, cố tình bày ra vẻ mặt phụng phịu.

“Em đứng yên ở đây, để anh xem thử trước đã...” Gia Nhạc một bên gật đầu đáp ứng, một bên cẩn thận nhích từng bước tiến lên phía trước, trong lòng lại thầm nghĩ ‘Làm gì có con chó nào ngốc đến nỗi đi nằm ngủ giữa khu công trường bỏ hoang ngay trong ngày đông rét mướt thế này?’

Thân ảnh của con vật kia vẫn im lìm nằm úp sấp, đầu cúi nhủi vào cái hố phía trước, không hề có chút động tĩnh, Gia Nhạc càng thêm tin tưởng vào trực giác của mình, tự dưng cảm thấy một cổ đau xót đột ngột dâng lên. Cậu vốn luôn muốn nuôi một con chó, không cần yêu cầu xinh đẹp, thuần chủng, hay kỹ năng linh tinh gì, chó vẫn cứ nên là chó, thân thiện, trung thành, tràn đầy năng lượng, khiến cho ai tiếp xúc được cũng cảm thấy thêm vui vẻ, thêm yêu đời. Ngặt nỗi, điều kiện gia đình không cho phép, nguyện vọng của Gia Nhạc cũng chỉ là suy nghĩ xa vời.

“Anh ơi, có phải nó chết rồi không?” Gia Mỹ nhịn không được tò mò, len lén thò đầu ra nhìn từ phía sau lưng anh mình.

Gia Nhạc trầm mặc không đáp, cậu dùng một tay phủi phủi cho rơi bớt tuyết bám trên lông con vật, sau phát hiện hai mắt nó nhắm nghiền, lay thế nào cũng không nhúc nhích, liền biết, hai anh em cậu quả thật đoán không sai.

Lúc này, Gia Mỹ đánh bạo, tiến đến gần nhìn cho thật rõ, Gia Nhạc đang bận đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình, nên cũng không chú ý ngăn cô bé lại.

“Anh... anh ơi, nhìn hai chân của nó nè...” Gia Mỹ học theo anh mình, phải đi mớ tuyết trên thân con vật, bỗng dưng kinh hoàng kêu lên.

Gia Nhạc lúc này mới bừng tỉnh, nhìn vào hai chân trước của con vật, cũng không ngăn được thảng thốt. Hai bàn chân nó bết bết máu đã đông khô, móng vuốt không thấy đâu, trên mõm dính đầy bùn đất, lem luốc vấy bẩn, quả thật là một cảnh tượng đáng sợ.

“Anh ơi...” Vừa nãy còn cười đùa khí thế, mà hiện tại, Gia Mỹ đã bắt đầu sụt sùi rơi nước mắt “Nó làm sao

vậy?”

“Anh không biết...” Gia Nhạc bùi ngùi lắc đầu, lại nhìn đến hiện trường, nhỏ giọng lên tiếng “Hình như nó muốn đào lỗ chui vào bên trong”

“Nhưng mà chui vào đó làm gì cơ chứ!” Gia Mỹ khịt khịt mũi, lấy ống tay áo quạt nước mắt “Sao lại ngốc như thế!”

Gia Nhạc cũng như cô bé, không tài nào hiểu nổi vì sao con chó kia lại muốn chui vào bên trong cái thứ kiến trúc kỳ quái đó. Khu công trường này bỏ hoang nhiều năm, nếu có vật sống nhiều lắm cũng chỉ là côn trùng, chim chuột, hay chó mèo hoang mà thôi, có thứ gì hấp dẫn nó đến độ liều mạng bỏ mình?

Bất thành linh, tiếng chuông tháp đồng hồ boong boong vang lên, làm Gia Nhạc giật mình, suýt nữa đánh rơi túi đồ trên tay, Gia Mỹ cũng bị hù cho nín khóc.

“Nhanh nhanh, về thôi!” Gia Nhạc lôi kéo em gái, vội vàng cất bước.

“Nhưng mà...” Gia Mỹ có chút ngẩn ngơ, ngoái đầu nhìn lại thân ảnh đen đen trên nền tuyết trắng

“Không nhưng nhị gì cả, nhanh về!” Gia Nhạc không hề khoan nhượng, gắt giọng “Hay là em muốn bị dượng đánh đòn?”

Gia Mỹ nhớ đến những trận đòn roi rách da toét thịt kia, rùng mình ớn lạnh, liền không kỳ kèo thêm nữa, vội vã bám theo anh mình.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, mỗi lúc một dày, cuối cùng cũng hoàn toàn che lấp cái túi lông đen đen với hai đốm mắt giả màu vàng đang nằm lơ lửng trên khu công trường hoang tàn lạnh lẽo kia.

Một ngày mùa đông, cứ thế trôi qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-cau-di-hoa>